

Bosna i Hercegovina

Босна и Херцеговина

Sud Bosne i Hercegovine

Суд Босна и Херцеговина

Predmet broj: S1 2 K 031092 19 K
Datum objavljivanja: 12.03.2021. godine
Datum otpreme: 07.04.2021. godine

Sudija pojedinac: Džemila Begović

PREDMET TUŽILAŠTVA BOSNE I HERCEGOVINE

protiv

RAMIZ MIČIVODA

PRESUDA

Tužiteljica Tužilaštva Bosne i Hercegovine: Diana Kajmaković

Branilac optuženog Ramiza Mičivoda: adv. Jasmin Džaferović, advokat iz Sarajeva

Broj: S1 2 K 031092 19 K
Sarajevo, 12.03.2021. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, sudija Džemile Begović, kao sudija pojedinac uz sudjelovanje stručnog saradnika Asmire Šuvalija Martinčević kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Ramiza Mićivode, zbog krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlaštena iz člana 220. stav 1. KZ BiH, odlučujući po optužnici Tužilaštva Bosne i Hercegovine, broj: T20 0 KTK 0016662 18 od 19.11.2019. godine, potvrđene dana 20.11.2019. godine, nakon održanog glavnog javnog pretresa, u prisustvu tužioca Tužilaštva BiH, optuženog Ramiza Mićivode i njegovog branioca, advokata Jasmina Džaferovića, dana 12.03.2021. godine, izriče i javno objavljuje:

P R E S U D U

Optuženi Ramiz Mićivoda, nadimak Mići, sin Hasiba i majke Zahide rođene Agović, rođen 03.01.1969. godine u selu Mićivoda u Goraždu, nastanjen u ..., trenutno boravi u ..., JMBG ..., po nacionalnosti ..., državljanin ..., po zanimanju profesionalno vojno lice – pukovnik oružanih snaga BiH, pismen, završena VSS – Fakultet političkih nauka – odsjek odbrane, zaposlen u Oružanim snagama BiH, oženjen, otac dvoje djece (1 maloljetno), služio vojsku u Skoplju 1988 – 1989 godine, ima čin vodnika I klase, srednje imovno stanje, neosuđivan, vodi se drugi krivični postupak na Sudu BiH, nije odlikovan

K R I V J E

ŠTO JE:

Tokom mjeseca septembra 2018. godine, van službenih prostorija Oružanih snaga Bosne i Hercegovine, koristeći svojstvo službene osobe u smislu člana 1. stav 3. Krivičnog zakona BiH, u Oružanim snagama Bosne i Hercegovine, s pravima i obavezama koje proizlaze iz ovlaštenja propisanih kroz Zakon o odbrani Bosne i Hercegovine ("Službeni glasnik BiH" br. 88/05) kao pomoćnik načelnika štaba za za civilno-vojnu saradnju ujedno oficir za odnose sa javnošću u činu pukovnika po Naredbi Ministarstva odbrane BiH broj 10-34-3-70-26/16 od 22.01.2016. godine, sa obimom i sadržajem poslova određenih Administrativnim standardima operativnih procedura Komande brigade taktičke podrške broj 16-14-17-07-02-3-335-6/14 od 01.10.2014. godine i broj 16-14-17-07-02-3-1234-6/18 od 12.07.2018. godine, sa pravima i obavezama koji su regulisani njegovim

formacijskim dužnostima, a između ostalih poslova i zadataka da prisustvuje sastancima i brifinzima komadanta brTP i načelnika štaba i učestvuje u planiranju, koordinaciji, realizaciji i kontroli civilno-vojnih poslova, prekoračivši granice svog službenog ovlaštenja, dužnosti, odgovornosti i funkcije tražeći i uzimajući novac od Subašić Almedina kao naknadu za najam i korištenje zemljišta znajući da za izdavanje i naplaćivanje nije ovlašten i svjestan da je to zemljište u vlasništvu Ministarstva odbrane BiH, u čijem sastavu su Oružane snage BiH, na što je Subašić Almedin pristao zbog pozicije i statusa na kojem se nalazi pukovnik Mićivoda Ramiz, pa je tako Mićivoda Ramiz pribavio sebi protivpravnu imovinsku korist u iznosu od oko 600,00 KM, na način da je kao pomoćnik načelnika štaba za za civilno-vojnu saradnju ujedno oficir za odnose sa javnošću u činu pukovnika Oružanih snaga BiH, u Kasarni Rajlovac, nakon sastanka koji je održan dana 14.11.2017. godine, a u vezi sa korištenjem zemljišta u neposrednoj blizini Kasarne Rajlovac, a koju su za obrađivanje i bavljenje stočarstvom koristili Subašić Alija i njegov sin Subašić Almedin, na kojem sastanku je prisustvovao Subašić Almedin i kada je dogovoreno da porodica Subašić i dalje koristi navedeno zemljište bez bilo kakve nadoknade prema Ministarstvu odbrane BiH, odnosno Oružanim snagama BiH, do konačnog ograđivanja zemljišta, u septembru 2018. godine pozvao telefonom Subašić Aliju na broj telefona ..., rekavši da treba da održe novi sastanak u vezi sa korištenjem ovog zemljišta, na što je Alija predložio da se čuje sa njegovim sinom Almedinom, nakon čega je ostvaren kontakt između Subašić Almedina koji koristi telefonski broj ... i Mićivoda Ramiza koji koristi telefonski broj..., te je Mićivoda Ramiz tražio od Subašić Almedina da se sastanu van prostorija Oružanih snaga i to na Vilsonovom šetalištu Sarajevu u večernjim satima, do kojeg susreta je došlo dana 18.09.2018.godine u vremenu poslije 19.00 sati, te je tom prilikom Mićivoda Ramiz od Subašić Almedina tražio novac za korištenje zemljišta pored kasarne, kojom prilikom je Subašić Almedin kod sebe imao novac u ukupnom iznosu od 300,00 KM i isti predao Mićivoda Ramizu, nakon čega je Mićivoda Ramiz ponovno pozvao Subašić Almedina traživši novi sastanak do kojeg je došlo 19.09.2018.godine na lokaciji Vilsonovog šetališta u Sarajevu u večernjim satima, te je tom prilikom Mićivoda Ramiz saopštio Subašić Almedinu da je stav kasarne da za dosadašnje korištenje zemljišta treba da daju novac u iznosu od 1000,00 KM, te je u cilju uvjeravanja oštećenog da je odluka donijeta na nivou Oružanih snaga BiH, istom pokazao tekst na svom mobilnom telefonu „treba dati 1000 KM“, na što je Almedin Subašić rekao da je to za njega prevelik iznos i da može dati još 300,00 KM, te je Mićivoda Ramiz dana 20.09.2018.godine u jutarnjim satima ostvario nekoliko telefonskih kontakata sa Subašić Almedinom, te su dogovorili sastanak na prostoru preko puta BP Petrol pumpe u Rajlovcu oko 08.00 sati, kojom prilikom se Mićivoda Ramiz u dogovoreno vrijeme pojavio sa putničkim motornim vozilom marke VW Touareg, te je Subašić Almedin kroz prozor vozila Mićivoda Ramizu predao novčani iznos od 150,00 Eura koji se nakon toga udaljio svojim vozilom, da bi nakon nekoliko minuta pozvao telefonom Subašić Almedina i istom rekao da iznos od 150,00 Eura ne odgovara iznosu od 300,00 KM, već da je to 290,00 KM te

nakon toga istog dana oko 10.40 sati Mićivoda Ramiz ponovno poziva Subašić Almedina i govori da 600,00 KM nije dovoljno, te da će iznos od preostalih 400,00 KM prepoloviti, odnosno da Almedin Subašić treba dati još 200,00 KM i jedno jagnje, tako da je Mićivoda Ramiz primio novac od Subašić Almedina u iznosu od 300,00 KM i u iznosu od 150,00 Eur koji novac nije uplatio na račun Oružanih snaga BiH niti u gotovini predao u knjigovodstvo Oružanih snaga BiH, već je isti svjesno i htijući zadržao za sebe, na koji način je Mićivoda Ramiz stekao protivpravnu imovinsku korist u iznosu od 300,00 KM i 150,00 Eura za koji iznos je oštećen Subašić Almedin

Čime je počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 220. stav 1. Krivičnog zakona BiH

Pa ga Sud, na osnovu odredbi članova 39., 41., 42. i 48. KZ BiH, osuđuje:

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 1 (JEDNE) GODINE I 6 (ŠEST) MJESeci

Na osnovu člana 69. stav 1. tačka d) KZ BiH, a u vezi sa članom 74. KZ BiH, prema optuženom se izriče mjera sigurnosti oduzimanja predmeta i to: mobilni telefon marke „HTC“ bijelo-crne boje sa pripadajućom SIM kartom, oduzet po potvrdi o privremenom oduzimanju predmeta, Ministarstvo sigurnosti BiH, Državna agencija za istrage i zaštitu broj: 16-04/3-13/18 od 11.12.2018. godine.

Na osnovu člana 198. stav 2. ZKP BiH optuženi se obavezuje da plati oštećenom Almedinu Subašiću, iznos od 300 KM i 150 EUR-a, u protivvrijednosti u konvertibilnim markama prema srednjem kursu Centralne banke BiH (CBBH) važećem na dan uplate, na ime naknade štete nastale izvršenjem krivičnog djela.

Na osnovu člana 188. stav 4. ZKP BiH, optuženi se oslobađa naknade troškova krivičnog postupka i isti padaju na teret budžetskih sredstava Suda.

O b r a z l o ž e n j e

Tok postupka

1. Tužilaštvo Bosne i Hercegovine, optužnicom broj: T20 0 KTK 0016662 18 od 19.11.2019 godine, optužilo je Ramiza Mićivodu da je počinio krivično djelo, Zloupotreba službenog položaja iz člana 220 stav 1. KZ BiH.

2. Sudija za prethodno saslušanje je dana 20.11.2019 godine potvrdio optužnicu te se optuženi Ramiz Mićivoda dana 16.12.2019 godine, pred sudijom za prethodno saslušanje

izjasnio da nije kriv za izvršenje krivičnog djela za koje se optužnicom tereti, nakon čega je spis upućen sudiji pojedincu, radi zakazivanja glavnog pretresa. Glavni pretres je počeo dana 07.01.2020 godine a zbog izmjene sudije pojedince pretres je počeo iznova dana 15.12.2020. godine.

Provedeni dokazi Tužilaštva BiH i odbrane optuženog

Tužilaštvo BiH

3. U toku dokaznog postupka na prijedlog optužbe saslušani su svjedoci Tužilaštva BiH, i to: Nemanja Bjelogrić, Amir Hošić, Muris Lopo, Amir Čorbo, Nemanja Tošović, Jole Galić, Alija Subašić, Almedin Subašić i Sanel Berbić.

4. Kao dokaz Tužilaštva, provedena je i u sudski spis uložena sljedeća materijalna dokumentacija: Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Mićivoda Ramiza, Tužilaštvo BiH, broj: T 20 0 KTK 00 16662 18 od 11.12.2018. godine - **DT 1**; Akt, Ministarstvo odbrane/obrane BiH broj: P-INT-13-04-1-311-3/18 od 26.12.2018. godine – **DT 2** sa priložima: Izvještaj, Ministarstvo odbrane/obrane BiH, Zajednički štab/stožer OS BiH, Operativna komanda/zapovjedništvo OS BiH broj: 16-14-12-04-1-121-4/18 od 26.12.2018. godine; Naredba ministrice odbrane BiH, broj: 10-34-3-70-26/16 od 22.01.2016. godine; Izvod iz Administrativnih standardnih operativih procedura Komande brigade taktičke podrške br. 16-14-17-07-02-3-335-6/14 od 01.10.2014 godine; Izvod iz Administrativnih standardnih operativih procedura Komande brigade taktičke podrške, broj: 16-14-17-07-02-3-1234-6/18 od 12.07.2018. godine; Akt, Ministarstvo odbrane/obrane BiH, Zajednički štab/stožer OS BiH, Operativna komanda/zapovjedništvo OS BiH, Brigada taktičke podrške/potpore broj: 16-14-17-08-03-28-146-66/18 od 09.05.2018. godine; Akt, Ministarstvo odbrane/obrane BiH, Zajednički štab/stožer OS BiH, Operativna komanda/zapovjedništvo OS BiH, Brigada taktičke podrške/potpore broj: 16-14-17-08-03-28-56-261/15 od 19.10.2015. godine; Akt, Ministarstvo odbrane/obrane BiH, Zajednički štab/stožer OS BiH, Operativna komanda/zapovjedništvo OS BiH, Brigada taktičke podrške/potpore broj: 16-14-17-08-03-28-56-281/15 od 24.11.2015. godine; Akt, Ministarstvo odbrane/obrane BiH, Zajednički štab/stožer OS BiH, Operativna komanda/zapovjedništvo OS BiH, Brigada taktičke podrške/potpore broj: 16-14-17-08-03-28-56-296/15 od 07.12.2015. godine; Akt, Ministarstvo odbrane/obrane BiH, Zajednički štab/stožer OS BiH, Operativna komanda/zapovjedništvo OS BiH, Brigada taktičke podrške/potpore broj: 16-14-17-08-03-28-61-58/16 od 03.03.2016. godine; Akt, Ministarstvo odbrane/obrane BiH, Zajednički štab/stožer OS BiH, Operativna komanda/zapovjedništvo OS BiH, Brigada taktičke podrške/potpore broj: 16-14-17-08-03-28-61-64/16 od 08.03.2016. godine; Akt, Ministarstvo odbrane/obrane BiH, Zajednički štab/stožer OS BiH, Operativna

komanda/zapovjedništvo OS BiH, Brigada taktičke podrške/potpore broj: 16-14-17-08-03-28-61-171/16 od 22.04.2016. godine; Akt, Ministarstvo odbrane/obrane BiH, Zajednički štab/stožer OS BiH, Operativna komanda/zapovjedništvo OS BiH, Brigada taktičke podrške/potpore broj: 16-14-17-01-50-628-7/17 od 02.10.2017. godine; Kasarna Rajlovac sa skicom iskolčenja; Izvod iz telefonskog imenika brigade taktičke podrške; Izjava S-4 br TP poručnika Murisa Lopo; Akt, Ministarstvo odbrane/obrane BiH, Zajednički stožer/štab OS BiH, Bojna/bataljon vojne policije broj: 16-14-17-17-04-4-1373-5/18 od 11.12.2018. godine – **DT 3** sa priložima: Personalni karton pripadnika OS BiH Ramiz (Hasib) Mićivoda broj: 102681, Personalni karton pripadnika OS BiH Ramiz (Hasib) Mićivoda broj: 10315, Ugovor, Federalno ministarstvo odbrane/obrane – prijem u PVS broj: 07-46-370-891/97 od 28.10.1997. godine, Naredba ministra odbrane BiH od 24.08.2010. godine; Službena zabilješka, Ministarstvo sigurnosti BiH, Državna agencija za istrage i zaštitu broj: 16-04/3-567/18 od 12.11.2018. godine – **DT 4**; Službena zabilješka, Ministarstvo sigurnosti BiH, Državna agencija za istrage i zaštitu broj: 16-04/2-997/18 od 14.11.2018. godine – **DT 5**; Zapisnik o pretresanju lica Mićivoda Ramiz, Ministarstvo sigurnosti BiH, Državna agencija za istrage i zaštitu broj: 16-04/3-15/18 od 11.12.2018. godine – **DT 6**; Potvrda o privremenom oduzimanju predmeta, Ministarstvo sigurnosti BiH, Državna agencija za istrage i zaštitu broj: 16-04/3-13/18 od 11.12.2018. godine – **DT 7**; Foto-dokumentacija, Ministarstvo sigurnosti BiH, Državna agencija za istrage i zaštitu broj: 16-10/6-200-FD/18 od 28.12.2018. godine – **DT 8**; Zapisnik o uviđaju, Ministarstvo sigurnosti BiH, Državna agencija za istrage i zaštitu broj: 16-04/3-2/18 od 12.11.2018. godine – **DT 9**, sa priložima: - Optički medij koji sadrži podatke sa mobilnog telefona marke Motorola - Subašić Almedin od 12.11.2018. godine; - Foto-dokumentacija - Subašić Almedin, Ministarstvo sigurnosti BiH, Državna agencija za istrage i zaštitu broj: 16-10/6-175-FD/18 od 29.11.2018. godine; Naredba za vještačenje mobilnog telefona i telefonske SIM kartice, Tužilaštvo BiH broj: T 20 0 KTK 00 16662 18 od 12.06.2019. godine uz Ispravku Naredbe za vještačenje mobilnog telefona i telefonske SIM kartice, Tužilaštvo BiH broj: T 20 0 KTK 00 16662 18 od 01.07.2019. godine – **DT 10**; Izvještaj o vještačenju dokaznog materijala, Ministarstvo sigurnosti BiH, Državna agencija za istrage i zaštitu, Sektor za operativu podršku, Odsjek za operativno-tehički nadzor i informatičku podršku broj: 16-10/2-04-1-716-9/18 od 11.07.2019. godine – **DT 11**, sa priložima: - Jedan DVD/CD sa rezultatima vještačenja, Jedan mobilni telefon marke „HTC“ oduzet od Mićivoda Ramiza; Naredba Suda BiH broj: S1 2K 031092 18 Krn od 20.11.2018. godine – **DT 12**; Akt Ministarstvo sigurnosti BiH, Državna agencija za istrage i zaštitu broj: I-16-04/3-04-1-716-2/18 od 04.12.2018. godine uz Izvještaj o poduzetim mjerama i radnjama, Ministarstvo sigurnosti BiH, Državna agencija za istrage i zaštitu broj: I-16-04/3-04-1-716-2/18 od 04.12.2018. godine – **DT 13**, sa priložima: Dva DVD/CD.

Odbrana optuženog

5. Kao dokazi odbrane, saslušan je optuženi u svojstvu svjedoka i uloženi su materijali dokazi i to: Izvještaj Ministarstvo odbrane BiH, Zajednički štab/stožer OS, Operativna komanda/zapovjedništvo OS, Brigada taktičke podrške/potpore broj: 16-14-17-09-03-33-53-87/18 od 06.09.2018 godine sa priložima: pregled podataka korištenja vojne imovine od strane pravnih i fizičkih lica, Pregled eksternih korisnika SKČ– **DO 1**; Pohvala Ministarstvo odbrane BiH, Zajednički štab/stožer OS, Operativna komanda/zapovjedništvo OS, Brigada taktičke podrške/potpore broj: 16-14-17-05-34-8-317-86/17 od 17.11.2017 godine na ime Ramiz Mićivoda; Zahvalnica Ministarstvo odbrane BiH, Oružane snage BiH, Zajednički štab OS, Operativna komanda OS, Brigada taktičke podrške od 18.10.2011 godine na ime Ramiz Mićivoda; Uvjerenje Ministarstvo odbrane FBiH, Zajednička komanda Vojske Federacije, Komanda obuke i doktrine, Centar za profesionalni razvoj, broj: 30-19/34-16/19-4-203-66/00 od 07.07.2000 godine na ime Ramiz Mićivoda; Certifikat, Karate Savez BiH/FBiH br. 06-08-89/17 od 14.08.2017 godine na ime Mićivoda Ramiz; Diploma, Karate Savez Beograd od 19.10.1991 godine na ime Mićivoda Ramiz; Priznanje, Karate savez BiH, novembar 1997 godine na ime Mićivoda Ramiz; Diploma, Karate savez BiH, od 30.03.1997 godine na ime Mićivoda Ramiz; Diploma, Sportsko društvo Goražde, od 16.12.1995 godine na ime Mićivoda Ramiz; Certifikat, Karate savez BiH, od 27.05.2014 godine na ime Mićivoda Ramiz; Odluka Federalno ministarstvo odbrane br. 04-34-2-614-11/05 od 07.04.2005 godine o dodjeli sata sa posvetom majoru Ramizu Mićivoda; Certifikat, Svjetski karate savez, br. 11.036 od 10.12.2006 godine; Priznanje, Sportsko društvo "Goražde", od 15.12.1996 godine na ime Mićivoda Ramiz; Povelja, Opštinski savez, Organizacija fizičke kulture Goražde, januar 1991 godine na ime Mićivoda Ramiz – **DO 2**.

Završne riječi

Tužilaštvo BiH

6. Prilikom izlaganja završnih riječi Tužilaštvo je istaklo da je u toku glavnog pretresa, u skladu sa načelom neposrednosti izvođenja dokaza, izvelo konkretno objektivne i subjektivne dokaze koji dokazi, cijeneći svaki posebno, a potom i u njihovoj međusobnoj vezi, van svake razumne sumnje dovode do zaključka da je optuženi poduzeo radnje kojima je ostvareno biće krivičnog djela koje mu se stavlja na teret. Pojedinačnom analizom iskaza svjedoka optužbe i to Nemanje Bjelogrića, Amira Hošića, Amira Čorbe, Murisa Lope, Alije i Almedina Subašića, Sanela Berbića Tužilaštvo ističe da je van razumne sumnje dokazano da je optuženi tražio i uzeo novac od Almedina Subašića prekoračivši granice svog službenog ovlaštenja, na koji način je stekao protivpravnu imovinsku korist u iznosu od oko 600 KM. Nadalje se ističe da su iskazi svjedoka

potkrijepljeni i materijalnim dokazima. Prije svega, iskaz svjedoka Almedina Subašića je u potpunosti potvrđen analizom dostavljenih listinga i analizom baznih stanica na koji način je nesporno utvrđeno da su optuženi i oštećeni imali telefonske i lične kontakte tokom mjeseca septembra 2018. godine. Tužilaštvo dalje navodi da odbrana nije izvela nijedan dokaz da postoje okolnosti koje bi mogle ukazati na sumnju u tačnost i vjerodostojnost izjave svjedoka Almedina Subašića, osim što je optuženi istakao da je oštećeni neozbiljan s obzirom na godine, da je smatrao da neće izvršiti posao kao što bi to uradio njegov otac nakon čega prilikom unakrsnog ispitivanja govori da je bio uspješan komadant odbrane Goražda sa 22 godine. Tužilaštvo se osvrnulo i na one dokaze čije izvođenje u toku postupka Sud nije dozvolio. Pa tako se navodi da Almedin Subašić ima aplikaciju na mobilnom telefonu uz pomoć koje snima telefonske razgovore. Tom aplikacijom snimljeni su i razgovori koje je svjedok obavljao sa optuženim Mićivodom i koji razgovori su radnjom uviđaja od ovlaštenih službenih lica zadokumentovani prilikom uzimanja izjave od svjedoka. Tužilaštvo navodi da Sud nije dozvolio da se izvede dokaz puštanjem snimka jer smatra da je na mobilnom telefonu izvršen pretres, a kako nije bilo naredbe Suda za pretres dokaz se smatra nezakonitim, pri čemu Sud kod donošenja takve odluke uopće nije cijenio ni kvalitet ni pouzdanost tog dokaza. Osim toga, ističe se da nije rađen pretres mobilnog telefona jer isti nije čak ni oduzet, već je vršena radnja uviđaja koja je propisana članom 92. ZKP-a BiH. Osvrćući se na dokaze odbrane, Tužilaštvo je istaklo da ti dokazi u potpunosti idu u prilog navoda optužnice. Naime, dokazi kao što su nagrade, pohvale o uspješnosti u službi kao i u sportu, predstavlja otežavajuću okolnost jer je činjenica je da optuženi uspješan pukovnik i sportista kod oštećenog učvrstila povjerenje u optuženog kada mu je tražio novac. Na kraju, Tužilaštvo je predložilo da Sud optuženog oglasi krivim i izrekne kaznu zatvora u okviru zakonom propisane kazne za navedeno krivično djelo.

Odbrana

7. Prilikom izlaganja završnih riječi, branilac optuženog Ramiza Mićivode, advokat Jasmin Džaferović je izjavio da smatra da Tužilaštvo u ovom krivičnom predmetu nije ponudilo dokaze i činjenice na bazi kojih bi Sud mogao izvesti zaključak o krivnji optuženog. Odbrana je navela da je nesporno u toku postupka utvrđeno samo da je optuženi pripadnik Oružanih snaga BiH te da obavlja poslove pomoćnika načelnika štaba za civilno-vojnu saradnju ujedno oficir za odnose sa javnošću i da je u činu pukovnika. Osim toga, Tužilaštvo je u toku postupka dokazalo samo još činjenicu da je dana 14.11.2017. godine optuženi bio prisutan na sastanku u prostorijama kasarne Rajlovac na kojem sastanku je bio i svjedok Almedin Subašić. Ostali navodi iz optužnice su više nego sporni, pogrešno postavljeni i u konačnici u cijelosti nedokazani. Naime, Tužilaštvo svoju optužnicu zasniva isključivo na iskazu svjedoka Almedina Subašića pa odbrana postavljanje pitanje potvrđivanja istinitosti navedenog iskaza. Svjedok je lično izjavio da niko nije bio prisutan prilikom njegovih navodnih sastanaka sa optuženim na Vilsonovom šetalištu pa

branilac ističe da niko ne može potvrditi navode ovog svjedoka o davanju novca optuženom. S tim u vezi, branilac je izjavio da ne spori da je između njegovog branjenika i Almedina Subašića postojala telefonska komunikacija, međutim ključna stvar ovih telefonskih komunikacija jeste u tome što one ne mogu potvrditi navode svjedoka u pogledu sadržaja komunikacije i dogovaranja sastanka na Vilsonovom šetalištu niti je Sudu prezentovana komunikacija niti SMS poruka koja bi potvrdila takve navode svjedoka. Odbrana spori i listinge baznih stanica telekom operatera jer bazne stanice pokrivaju šire područje te ti listinzi ne dokazuju da je do susreta optuženog sa svjedokom Almedinom Subašićem i došlo. Pozivajući se na uloženi dodokaz odbrane, izvještaj od 06.09.2018. godine, branilac ističe da se njime dokazuje da je optuženi u okviru svojih radnih zadataka obavijestio komadanta Stabančića ali i ostale nadređene da porodica Subašić i dalje koristi neovlašteno vojnu imovinu. Jednako kao i ostala obilježja ovog krivičnog djela, tako odbrana isitče da je i poljedica ostala nedokazana odnosno pribavljanje imovinske koristi od strane optuženog. Zbog svega naprijed navedenog, odbrana predlaže da Sud u skladu sa odredbom člana 284. stav 1. tačka c) ZKP BiH donesene presudu kojom se optuženi oslobađa od optužbe.

8. Optuženi Ramiz Mićivoda je prilikom izlaganja završne riječi istakao da se u konkretnom slučaju radi o o klasičnom montiranom procesu. Optuženi je sa sebe istakao da je visoki oficir Oružanih snaga koji je vanredno unaprijeđen kao najuspješniji oficir. U konkretnoj stvari je izvršavao naređenje svog pretpostavljenog starješine odnosno obavljao je radnju izvještavanja Almedina Subašića da napusti zemljište jer se namjerava izmiještanje ograde. Optuženi tvrdi da nije provodio nikakvu radnju odobravanja korištenja zemljišta niti zabranjivanja jer za to nije ni ovlašten obzirom da samo ministar odbrane može odobriti korištenje vojnog zemljišta. Na kraju, optuženi je naveo da odgovorno tvrdi da nikada nije uradio ništa što se kosi sa njegovim kodeksom časti.

Procesne odluke

Izmjena sastava suda

9. Na ročištu održanom dana 15.12.2020. godine, došlo je do promjene u sastavu Suda, na način da je umjesto sudije Nenada Šelede, koji je u prethodnom toku glavnog pretresa postupao kao sudija pojedinac, određeno da postupa sudija Džemila Begović.

10. Odredbom člana 251. stav 3. ZKP-a BiH propisano je da, ako se glavni pretres drži pred drugim sudijom, glavni pretres mora ponovo početi i svi dokazi se moraju ponovo izvesti.

11. Obzirom da stranke i branilac nisu bili saglasni da se dokazi ponovo izvedu na način da se reprodukuju audio/video snimci održanih ročišta iz prethodnog toka postupka, Sud je donio odluku da svjedoci i vještaci ponovo pozovu i saslušaju na glavnom pretresu kao i da se ponovo ulože materijalni dokazi.

Prigovori na dokaze

Prigovori koji se odnose na zapisnik o uviđaju na mobilnom aparatu i izvještaj o vještačenju mobilnog aparata

12. Odbrana je tokom postupka, prigovarala određenim dokazima, prije svega dokazima pribavljenim vršenjem radnje uviđaja nad mobilnim telefonom svjedoka Almedina Subašića kao i dokazima pribavljenim vještačenjem mobilnog telefona koji je u istrazi privremeno oduzet od tada osumnjičenog Ramiza Mićivode. Kada je u pitanju vršenje radnje uviđaja na mobilnom telefonu svjedoka Almedina Subašića, branilac optuženog je istakao da zakonodavac jasno propisuje da se pretres memorije mobilnog telefona vrši po naredbi Suda, dok je uviđaj jedna sasvim druga radnja dokazivanja, odnosno da je uviđaj neposredno opažanje činjenica.

13. Suština prigovora branioca jeste da je u konkretnom slučaju urađen uviđaj na telefonu i zlouporijebljen taj institut jer, kako to branilac navodi, ulazak u memoriju telefona, presnimavanje sadržaja sms poruka i audio zapisa je jedna sasvim druga radnja nebitno o tome da li se radi o dobrovoljnoj predaji ili ne. Naime, iako oštećeni može dobrovoljno predati predmete isti trebaju biti privremeno oduzeti i s tim u vezi je potrebno sačiniti potvrdu o predaji predmeta. Nakon toga, u svakom slučaju, je od Suda moralo biti zatraženo izdavanje naredbe za pretres mobilnog telefona. Branilac je prigovorio zakonitosti dokaza pribavljenih radnjom uviđaja, jer kako navodi, isti su pribavljeni bitnim povredama ZKP-a a na njima se ne može zasnivati sudska odluka te ističe da je oštećeni neovlašteno snimio optuženog.

14. Izjašnjavajući se na prigovor odbrane, tužiteljica je izjavila da u konkretnom slučaju oštećeni dobrovoljno predaje fotografije ili snimak koji se nalaze u mobilnom aparatu zbog čega nije potrebna naredba Suda za pretres mobilnog aparata te da je konkretna radnja poduzeta zbog hitnosti postupanja, u cilju ekonomičnosti i efikasnosti.

15. Nadalje, u toku krivičnog postupka odbrana je isticala prigovor zakonitosti dokaza naredba Tužilaštva BiH broj T20 0 KTK 00 1662 18 od 12.06.2019. godine¹, kao i

Izveštaju o vještačenju dokaznog materijala broj: 16-10/2-04-1-716-9/18 od 11.07.2019. godine sačinjenog od strane stručnog lica, Irhada Kosa, u Državnoj agenciji za istrage i zaštitu².

16. Branilac je s tim u vezi istakao prigovor zakonitosti imajući u vidu da ni u ovom slučaju nije postupljeno u skladu sa članom 51. stav 3. ZKP-a BiH odnosno nije Sud izdao naredbu za pretres pokretnih stvari, konkretnije mobilnog aparata koji je u istrazi privremeno oduzet od tada osumnjičenog Ramiza Mićivoda.

17. U odnosu na način pribavljanja dokaza kao i u odnosu na dokaze koji su pribavljeni provedenom radnjom uviđaja odnosno vještačenjem, s aspekta dokazne vrijednosti i njihove zakonitosti, Sud nalazi slijedeće:

18. Princip slobodne ocjene dokaza, propisan odredbom člana 15. ZKP BiH je jedino ograničen principom zakonitosti dokaza propisanim članom 10. ZKP BiH, kojim je određeno da „Sud ne može zasnovati svcju odluku na dokazima pribavljenim povredama ljudskih prava i sloboda propisanih ustavom i međunarodnim ugovorima kcje je Bosna i Hercegovina ratifikovala, niti na dokazima kcji su pribavljeni bitnim povredama odredaba Zakona o krivičnom postupku BiH“. Imajući u vidu prigovore odbrane u smislu zakonitosti dokaza, o čemu Sud ima obavezu da vodi računa i po službenoj dužnosti, Sud je bio u obavezi primarno donijeti odluku povodom istaknutih prigovora.

19. S tim u vezi, Sud prihvata navode odbrane da u konkretnom slučaju kada je riječ o mobilnom telefonu svjedoka Almedina Subašića, radnja ulaska u sadržaj mobilnog telefona nije mogla biti ozakonjena vršenjem radnje „uviđaja“ bez obzira što mobilni aparat pripada svjedoku koji dobrovoljno ustupa uređaj radi potvrde vlastitih navoda iz prijave, odnosno kao potkrepljujući dokaz u korist vlastitih tvrdnji. Istina je da postoji radnja uviđaja propisana ZKP-om BiH ali se ta radnja poduzima samo radi neposrednog opažanja dok pristupanje podacima u sadržaju mobilnog aparata se ne može smatrati neposrednim opažanjem određene stvari pa prema tome se ne može smatrati zakonitim. Naime, u konkretnom slučaju, nije bila potrebna naredba sudije za oduzimanje predmeta, imajući u vidu da se nisu morala upotrijebiti sredstva prinude. Međutim, za ulazak u sadržaj mobilnog telefona, bila je potrebna naredba sudije za pretres, kako je to jasno propisano članovima 51. stav 2. u vezi sa članom 53. ZKP BiH. S tim u vezi, Sud je oglasio nezakonitim priloge dokaza Zapisnika o uviđaju³: Optički medij koji sadrži podatke sa mobilnog telefona marke Motorola - Subašić Almedin od 12.11.2018. godine; kao i dio Foto-dokumentacije - Subašić Almedin, Ministarstvo sigurnosti BiH, Državna agencija za

---

2DT-11

³ Zapisnik o uviđaju, Ministarstvo sigurnosti BiH, Državna agencija za istrage i zaštitu brcj: 16-04/3-2/18 od 12.11.2018. godine

istrage i zaštitu broj: 16-10/6-175-FD/18 od 29.11.2018. godine, tačnije fotografije od rednog broja 5 do 18.

20. Kada je u pitanju mobilni telefon koji je oduzet od tada osumnjičenog, Sud ističe da je tačno da je članom 96. ZKP-a BiH propisano da naredbu za vještačenje u fazi istrage može osim Suda, izdati i Tužilaštvo te da će se u naredbi navesti činjenice o kojima se vrši vještačenje. Međutim, Sud ponavlja da kada su u pitanju elektronski uređaji, kompjuterski sistemi, uređaji za pohranjivanje elektronskih podataka te mobilni telefonski aparati, zakonodovac je bio jasan, a to je da bi se pristupilo podacima koji mogu služiti kao dokaz u kasnijem toku postupka, na osnovu člana 51. stav 3. ZKP-a BiH, te podatke je moguće pribaviti pretresanjem mobilnog aparata, a u skladu sa članom 53. stav 1. istog zakona, Sud jedini ima nadležnost za izdavanje te naredbe.

21. Nakon izvršenog uvida u sam sadržaj sporne naredbe, Sud je utvrdio da je naredbom Tužilaštva za vještačenje mobilnog telefona traženo da se izvrši *pretres pohranjenih podataka* koji se nalaze u samom mobilnom aparatu kao i pripadajućoj SIM kartici, kao i da su (između ostalog) naredbom ciljano traženi određeni podaci; komunikacija sa tačno određenim telefonskim brojevima.

22. Objašnjenje stručnog lica da se praksa razlikuje i da nije sasvim jasan cilj pretresa mobilnog aparata, obzirom da je s tehničkog aspekta jednostavnije obaviti vještačenje, ovaj Sud nije prihvatio, imajući u vidu da način izdavanja naredbi nije i ne može biti podređen praksi, već odredbama ZKP BiH, koje su u neizmjenjenom obliku bile važeće u vrijeme privremenog oduzimanja predmeta i izdavanja naredbe za njegovo vještačenje. S tim u vezi, Sud nije dozvolio izvođenje dokaza saslušanjem vještaka Irhada Kosa dok je izvještaj o izvršenom vještačenju oglosio nezakonitim i navedeni dokaz Sud nije koristio prilikom ocjene dokaza.

23. Sud podsjeća da elektronski uređaji mogu sadržavati jako bitne podatke koji će služiti kao dokaz za dalji tok postupka, odnosno analizom sadržaja ovih predmeta dolazi se do veoma važnih podataka koji se mogu koristiti kao dokaz u krivičnom postupku. Iz navedenih razloga je jako bitno kod ove vrste dokaza strogo poštivati zakonom propisanu proceduru prikupljanja istih, kako bi oni predstavljali zakonit dokaz.

24. Osim toga, Sud smatra bitnim osvrnuti se i na dokaze koji su proistekli vršenjem radnje uviđaja te naglasiti zašto se ti dokazi ne bi mogli koristiti u krivičnom postupku čak i da je Sud prihvatio da su radnje od strane ovlaštenih službenih osoba, poduzete na zakonit način, odnosno da je radnja uviđaja na mobilnom telefonu dopuštena ukoliko se radi o dobrovoljnom ustupanju i omogućavanju korištenja svog mobilnog aparata od strane neke osobe.

25. Naime, na ročištu za nastavak glavnog pretresa svjedok Almedin Subašić je na pitanje tužiteljice da objasni čime se bavi i kako vrši usluge izjavio da se bavi uslugom prijevoza raznih tereta kamionom za građane Sarajeva na način da objavljuje oglase u novinama, pa svjedok snima pozive (telefonske razgovore) preko jedne mobilne aplikacije da bi iste mogao naknadno preslušati; utvrditi koja je adresa na koju treba obaviti neku dostavu. Svjedok je pojasnio da se radi o mobilnoj aplikaciji koja služi za snimanje razgovora i da je to nova tehnologija koju koriste sve mlađe kolege. Svjedok je dalje pojasnio, da je prilikom davanja iskaza u prostorijama Državne agencije za istrage i zaštitu, ovlaštenim službenim licima ustupio dobrovoljno telefon gdje se nalaze gore pomenuti snimci telefonskih razgovora koje je svjedok obavljao sa optuženim Ramizom Mićivoda, odnosno svjedok je lično otvorio telefon i nudio snimke kao dokaz te je te prilike reprodukovao sve snimljene razgovore koje ima sa optuženim.

26. Dakle, iz mobilnog telefona lica Almedin Subašić je radnjom uviđaja izuzeto konkretno pet audio snimaka na kojima su zabilježeni telefonski razgovori ostvareni između Almedina i optuženog, a koje telefonske razgovore je svjedok snimio posredstvom mobilne aplikacije koja služi snimanju razgovora, koju svjedok koristi prilikom obavljanja poslovnih djelatnosti.

27. Sud je konkretno pitanje razmotrio u skladu sa odredbama zakona u kojem se propisano kada i pod kojim uslovima je moguće ograničenje ustavnih prava građana na neprovredivost komuniciranja na daljinu i kada tehnička snimka razgovora može biti dokaz u krivičnom postupku, te s tim u vezi utvrdio sljedeće:

28. Odredbom člana 116. stav 1. ZKP BiH propisano je da se posebne istražne radnje mogu odrediti protiv osobe za koju postoje osnovi sumnje da je sama ili s drugim osobama učestvovala ili da učestvuje u učinjenju krivičnog djela iz člana 117. istog Zakona, te ako se na drugi način ne mogu pribaviti dokazi ili bi njihovo pribavljanje bilo povezano s nesrazmjernim teškoćama, te kao jedna od istražnih radnji koje se mogu odrediti u skladu sa navedenim članom je: nadzor i tehničko snimanje telekomunikacija.

29. Članom 118. stav 1. ZKP BiH je, između ostalog, propisano da „istražne radnje iz člana 116. stav 2. ovog zakona određuje sudija za prethodni postupak“.

30. Sud je imao u vidu i odredbu člana 122. ZKP BiH kojom je izričito propisano da se kao dokaz u krivičnom postupku mogu koristiti samo tehničke snimke, isprave i predmeti koji su pribavljeni pod zakonom propisanim uslovima.

31. Tajnim snimanjem se u najširem obimu zadire u ljudska prava pojedinca, pa stoga njihova primjena mora biti strogo kontrolisana i ograničena samo na izuzetne situacije

kada sud, uz ispunjenje svih kumulativno propisanih uvjeta, utvrdi da je opravdano izdati naredbu za provođenje posebnih istražnih radnji, odnosno da su ispunjeni svi zakonom propisani uslovi za izdavanje takve naredbe, s tim da utvrđenje uslova mora biti obrazloženo u naredbi.

32. U konkretnom slučaju, svjedok tužilaštva Almedin Subašić je u svom iskazu naveo da u mobilnom telefonu ima pohranjene snimke telefonskih razgovora na osnovu mobilne aplikacije koja služi za automatsko snimanje svih razgovora koje korisnik obavlja, a što su potvrdila i ovlaštena službena lica koja su provodila istražne radnje saslušanja svjedoka i vršenje radnje uviđaja, što podrazumijeva da je pribavljanje spornih audio snimaka u konkretnom slučaju bilo lišeno svake sudske kontrole obzirom da snimanju nije prethodila sudska naredba.

33. Naime, odredbom člana 8. stav 1. EKLJP je propisano pravo na poštovanje privatnog i porodičnog života te je zagarantovana i nepovrediva sloboda i tajnost dopisivanja i svih drugih općenja. Da bi isto bilo opravdano, Konvencijom je propisano da se javna vlast ne miješa u vršenje ovog prava, osim ako je takvo miješanje predviđeno zakonom (izuzetak od primjene propisan stavom 2. istog člana Konvencije). Primjena ovih radnji mora biti strogo kontrolisana i ograničena samo na izuzetne situacije, ograničenja nužna za zaštitu sigurnosti države ili provedbu krivičnog postupka. Dakle, mjera tajnog snimanja razgovora može se upotrijebiti kao dokaz u krivičnom postupku samo ako je određena od strane sudije za prethodni postupak, dakle bez obzira je li sniman privatni ili kakav drugi razgovor, odnosno je li taj razgovor bio namijenjen osobi koja ga je snimala ili je snimanje obavio predstavnik državne vlasti.

34. Sud je zaključio da su mjere snimanja telefonskih razgovora u konkretnom predmetu provedeno bez naredbe sudije za prethodni postupak što je suprotno odredbama ZKP-a BiH. Odredbom člana 122. ZKP BiH je propisano da se kao dokaz u krivičnom postupku mogu koristiti samo tehničke snimke, isprave i predmeti koji su pribavljeni pod zakonom propisanim uvjetima. Obzirom da su mjere snimanja telefonskih razgovora prema optuženom provedene bez naredbe Suda, materijal koji je pribavljen na ovaj način ne može služiti kao dokaz u konkretnom krivičnom postupku, odnosno na njemu se ne može zasnovati sudska odluka.

Ostali prigovori na dokaze

35. Branilac je uložio prigovor na ulaganje Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Mićivoda Ramiza, Tužilaštvo BiH, broj: T 20 0 KTK 00 16662 18 od 11.12.2018. godine⁴,

---

⁴ DT-1

navodeći da će optuženi u daljem toku postupka dati iskaz u svojstvu svjedoka kao i da je odredbom člana 273. ZKP BiH jasno definisano pod kojim uslovima se iskaz može čitati, to jeste kada optuženi koristi pravo da ne iznosi odbranu. S tim u vezi, odbrana smatra da nisu ispunjene procesne pretpostavke za čitanje iskaza.

36. Međutim, Sud primjećuje da u konrektnom slučaju prijedlog tužioca nije bio u smjeru čitanja iskaza osumnjičenog iz istrage već da isti bude uložen kao dokaz u sudski spis. Obzirom da nije bilo prigovora u smislu zakonitosti ovog dokaza, da je sačinjen na zakonom propisan način u smislu člana 78. ZKP-a BiH kao i da je prilikom ispitivanja bio prisutan branilac, nije bilo ni procesnih smetnji da zapisnik bude uvršen kao dokaz u sudski spis i da se koristi prilikom donošenja sudske odluke.

37. Odbrana je uložila prigovor u odnosu na dio dokaza DT-2 odnosno dva akta: Izvještaj Ministarstva odbrane BiH, Zajednički štab/stožer OS BiH, Operativna komanda/zapovjedništvo OS BiH broj: 16-14-12-04-1-121-4/18 od 26.12.2018. godine i Akt Ministarstva odbrane BiH, Zajednički štab/stožer OS BiH, Operativna komanda/zapovjedništvo OS BiH, Brigada taktičke podrške/potpore broj: 16-14-17-08-03-28-146-66/18 od 09.05.2018. godine. Branilac je naveo da ova dva akta nisu korištena tokom glavnog pretresa odnosno odbrana smatra da su lica koja su sačinila te dokumente trebala biti saslušana na glavnom pretresu kako bi odbrana imala mogućnost da ih ispita.

38. Ovaj prigovor Sud je ocijenio kao neosnovan imajući u vidu da je odbrana u toku trajanja glavnog pretresa imala mogućnost da stavi prijedlog te vrste i predočava te dokaze ukoliko je to smatrala potrebnim, što nije učinila. ZKP-u BiH ne zabranjuje da se dokazi mogu uložiti u sudski spis ukoliko nisu uvedeni kroz svjedoka. Sud je potom ispitaio izjavljeni prigovor u smislu zakonitosti, relevantnosti i autentičnosti i nije našao da branilac osporava dokaz ni po jednom zakonom propisanom osnovu.

39. Sljedeći dokaz na koji je odbrana uložila prigovor jeste Akt Ministarstva odbrane BiH, Zajednički stožer/štab OS BiH, Bojna/bataljon vojne policije broj: 16-14-17-17-04-4-1373-5/18 od 11.12.2018. godine ⁵ i to u smislu načina na koji je Tužilaštvo pribavilo ovaj dokaz. Odbrana ističe da u spornom dokumentu jasno stoji da je na usmeni zahtjev Tužilaštva dostavljena određena dokumentacija, a ZKP BiH jasno definira način kako se prikupljaju materijalni dokazi.

40. Prema odbredbi člana 35. ZKP-a BiH pravo i dužnost tužioca da, između ostalog, zahtjeva dostavljanje informacija od strane državnih organa, preduzeća, pravnih i fizičkih osoba u Bosni i Hercegovini. Navedenim članom nije eksplicitno određeno da takav

zahtjev prema državnom organu, Tužilaštvo ne može postaviti i usmeno, zbog čega takav prigovor nije doveo u pitanje istinitost samog sadržaja tog dokaza, niti je ukazao da je dokaz zbog toga nezakonit pa Sud primjećuje da dokaz nije pribavljen povredom odredaba ZKP-u BiH

41. U pogledu prigovora na dokaze uložene u sudski spis pod brojevima T-6 i T-7 (Zapisnik o pretresanju lica Mićivoda Ramiz, Ministarstvo sigurnosti BiH, Državna agencija za istrage i zaštitu broj: 16-04/3-15/18 od 11.12.2018. godine i Potvrda o privremenom oduzimanju predmeta, Ministarstvo sigurnosti BiH, Državna agencija za istrage i zaštitu broj: 16-04/3-13/18 od 11.12.2018. godine), odbrana je istakla prigovor zakonitosti radnje pretresanja. Naime, odbrana ističe da nije pravilno primjenjena odredba člana 64. stav 3. ZKP BiH jer u spisu ne postoji pismena obavijest da je obavješten sudija za prethodni postupak. Odbrana također tvrdi da mobilni telefon nije oduzet od optuženog prilikom njegovog pretresanja već da je oduzet iz njegove kuće što nije moglo biti učinjeno jer nije postojala naredba za pretres prostorija.

42. Nakon izvršenog uvida u uložene dokaze, Sud je utvrdio da je pretres lica izvršen na osnovu člana 64. stav 2. tačka b) ZKP-a BiH odnosno prilikom lišenja slobode kada nije bila potrebna naredba sudije niti prisustvo svjedoka. U zapisniku o pretresanju lica kao i u potvrdi o privremenom oduzimanju predmeta precizno je konstatovano da je prilikom pretresa lica pronađen i oduzet mobilni telefon, a koje akte je potpisao i tada osumnjičeni, bez isticanja bilo kakvog prigovora na postupanje službenih lica niti na način oduzimanja predmeta. Obzirom da su u konkretnom slučaju ispoštovane sve zakonom propisane procedure, kao i svi formalni uslovi u pogledu sadržine Zapisnika i Potvrde, da je isti, kako to Zakon i nalaže, potpisan od strane službenih lica koji prisustvovali poduzetim radnjama kao i od strane tada osumnjičenog Ramiza Mićivode, Sud nalazi neosnovanim prigovore branioca.

43. Prigovarajući na dokaz uloženi u sudski spis pod brojem T-8⁶, branilac je istakao da mobilni telefon koji je oduzet od tada osumnjičenog nije propisano upakovan, kao i da se postavlja pitanje šta je bilo s tim predmetom od ... gdje je oduzet, pa do dolaska u prostorije Državne agencije za istrage i zaštitu.

44. Slijedom iznesenih prigovora, Sud je izvršio uvid u uloženi dokaz Tužilaštva te utvrdio da je, suprotno tvrdnji branioca, isti dan kada je predmet oduzet, izvršena krim-tehnička obrada mobilnog aparata, na način da je predmet fotofokumentovan, označen kao trag broj 1. upakovan u proviznu pvc foliju kao i zaštićen crvenom dokaznom trakom

---

⁶ Foto-dokumentacija, Ministarstvo sigurnosti BiH, Državna agencija za istrage i zaštitu broj: 16-10/6-200-FD/18 od 28.12.2018. godine

a kompletno postupanje je popraćeno sačinjavanjem fotodokumentacije. Činjenica da mobilni telefon nije upakovan na licu mjesta već prilikom pristizanja u službene prostorije Državne agencije za istrage i zaštitu, ne dovodi u pitanje zakonitost dokaza niti pravilnost postupanja ovlaštenih službenih lica. Na kraju, Sud ističe da je prilikom ulaganja materijalnih dokaza, mobilni telefon prikazan na grafoskop, kada je odbrana imala priliku da istakne prigovor u smislu da se ne radi o telefonu koji je oduzet od osumnjičenog, međutim takav prigovor je izostao.

Opća razmatranja i standardi dokazivanja

45. Rukovodeći se prvenstveno principom slobodne ocjene dokaza, zagarantovanim odredbom člana 15. ZKP BiH, Sud je cijeli postupak vodio sa ciljem da osigura da niko nevin ne bude osuđen, a da se učiniocu krivičnog djela izrekne krivičnopravna sankcija pod uslovima propisanim KZ BiH i u zakonom propisanom postupku (član 2. stav 1. ZKP BiH). U tom smislu, Sud je izvedene dokaze u ovom predmetu cijenio u skladu sa osnovnim načelima ZKP BiH i Evropske konvencije o osnovnim ljudskim pravima i slobodama (EKLJP), nalazeći da nije prihvatljivo odlučivati na štetu optuženog, ako nema jasnih činjenica i dokaza protiv njega, što je u duhu pravnih načela *praesumptio innocentiae i in dubio pro reo*, te visokih zahtjeva dokaznog standarda, odnosno ispunjavanja zahtjeva u odnosu na najviši stepen vjerovatnosti postojanja bitnih činjenica za oglašavanje optuženog krivcem, a što je od suštinske važnosti za pravilno i zakonito presuđenje. Pritom, Sud je pri odlučivanju imao u vidu da je dužan razmatrati i ocjenjivati dokaze koji idu u korist optuženog sa jednakom pažnjom kao i dokaze koji terete optuženog (član 14. ZKP BiH).

46. U skladu sa navedenim načelima, te principom slobodne ocjene dokaza, Sud je pažljivo razmotrio sve izvedene dokaze. Pritom, Sud podsjeća da je slobodna ocjena dokaza, ocjena, oslobođena pravnih pravila, koja bi *a priori* određivala vrijednost pojedinih dokaza. Vrijednost dokaza nije unaprijed određena, ni kvalitativno, ni kvantitativno. Ocjena dokaza obuhvata logičku i psihološku ocjenu, te iako ne postoje pravna, ni formalna pravila ocjene, ista je vezana za pravila ljudskog mišljenja i iskustva.

47. Istovremeno, Sud je vodio računa da je dužan navesti jasne i razumljive razloge na kojima zasniva svoju odluku, ali nije u obavezi da daje detaljne odgovore na svako pitanje⁷, odnosno ne mora se detaljno baviti svakim argumentom koji je iznijela neka od strana u postupku, ali ako je činjenica ili dokaz od suštinske važnosti za ishod predmeta, Sud se u tom slučaju mora pozabaviti sa njim u svojoj presudi. Osim toga, pri odlučivanju Sud je imao u vidu da je u obrazloženju presude, u smislu odredaba članova

---

⁷ Presuda Evropskog suda za ljudska prava (ESLJP) u predmetu *Van der Hurk protiv Holandije*, 19.04.1994.godine, paragraf 61: „[S]udovi nisu dužni da daju detaljne odgovore na svako pitanje.“

15. i 281. ZKP BiH, dužan da se bavi u prvom redu onim dokazima koji su nužni za ostvarenje svrhe ove presude, iz čega proizilazi da nije nužno raspravljati baš o svakom dokazu.⁸

48. Dakle, iz naprijed navedenih standarda uspostavljenih judikaturom ESLJP, proizilazi da je obaveza Suda da, iako presudu donosi na temelju savjesne ocjene svih izvedenih dokaza, u obrazloženju izloži samo one dokaze koji su bili od značaja za njeno donošenje, a koji je standard Sud i primijenio u ovom slučaju.

Relevantno materijalno pravo

Član 1. stav 3. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine

“Službeno lice je izabrani ili imenovani funkcioner u organima zakonodavne, izvršne i sudske vlasti Bosne i Hercegovine i u drugim državnim i upravnim ustanovama ili službama koje obavljaju određene upravne, stručne i druge poslove u okviru prava i dužnosti vlasti koja ih je osnovala; lice koje stalno ili povremeno vrši službenu dužnost u navedenim upravnim organima ili ustanovama; ovlašćeno lice u privrednom društvu ili u drugom pravnom licu kojem je zakonom ili drugim propisom donesenim na osnovu zakona povjereno vršenje javnih ovlašćenja, a koja u okviru tih ovlašćenja vrši određenu dužnost; te drugo lice koje uz naknadu ili bez naknade vrši određenu službenu dužnost na osnovu ovlašćenja iz zakona ili drugog propisa donesenog na osnovu zakona.”

Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 220. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine

“(1) Službeno ili odgovorno lice u institucijama Bosne i Hercegovine, koje iskorištavanjem svog službenog položaja ili ovlaštenja, prekoračivši granice svog službenog ovlaštenja ili ne izvršivši svje službene dužnosti, pribavi sebi ili drugom kakvu korist, drugom nanese kakvu štetu ili teže povredi prava drugog, kazniće se kaznom zatvora od šest mjeseci do pet godina.

(2) Ako je krivičnim djelom iz stava 1. ovog člana pribavljena imovinska korist u iznosu koji prelazi 10.000 KM, počinitelj će se kazniti kaznom zatvora od jedne do deset godina.

(3) Ako je krivičnim djelom iz stava 1. ovog člana pribavljena imovinska korist u iznosu koji prelazi 50.000 KM, počinitelj će se kazniti kaznom zatvora najmanje tri godine.

---

⁸ Vidjeti presudu Pretresnog vijeća Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju (MKSJ) u predmetu *Tužilac protiv Darja Kordića i Marja Čerkeza*, predmet br.IT-95-14/2-T od 26.2.2001. godine, paragraf 20., te presudu Žalbenog vijeća u istom predmetu broj: IT-95-14/2-A od 17-12-2004., paragraf 382.

(4) Pribavljena korist oduzeće se.”

Ocjena dokaza

48. Ocjenom izvedenih dokaza u ovom krivičnom postupku, posmatranih pojedinačno i u međusobnoj povezanosti, rukovodeći se pritom odredbom člana 281. stav 2. ZKP BiH, Sud je izveo nesumnjivi zaključak o učešću optuženog u radnjama koje mu se potvrđenom optužnicom stavljaju na teret.

49. Optužnim aktom optuženi se tereti za izvršenje krivičnog djela, Zloupotreba službenog položaja iz člana 220., stav 1., KZ BiH, te je u tom smislu Tužilaštvo trebalo dokazati sva bitna obilježja navedenog krivičnog djela.

50. Obilježja ovog krivičnog djela su da se u pogledu počinitelja navedenog krivičnog djela radi o službenom ili odgovornom licu u institucijama Bosne i Hercegovine, te da je to lice počinilo krivično djelo sa direktnim umišljajem. Radnja izvršenja je određena alternativno i prema njoj djelo se javlja u tri vida: kao iskorištavanje službenog položaja ili ovlaštenja, prekoračenje granica službenog ovlaštenja i nevršenje službene dužnosti. U konkretnom slučaju, tužilac se opredijelio za prekoračenje službenog položaja ili ovlaštenja kao radnju izvršenja djela. Djelo je dovršeno kada je jednom od navedenih radnji pribavljena sebi, ili drugom kakva korist, drugom nanesena šteta ili je teže povrijeđeno pravo drugog. U tom smislu, pojam koristi kod ovog djela treba tumačiti tako da ona obuhvata kako imovinsku, tako i neimovinsku korist, te nanesena šteta može biti i materijalna i nematerijalna.

51. S tim u vezi, optuženi Ramiz Mićivoda se tereti da je koristeći svojstvo službene osobe u Oružanim snagama Bosne i Hercegovine, kao pomoćnik načelnika štaba za civilno-vojnu saradnju i ujedno oficir za odnose sa javnošću u činu pukovnika, prekoračio granice svog službenog ovlaštenja, dužnosti, odgovornosti i funkcije tražeći i uzimajući novac od Almedina Subašića kao naknadu za najam i korištenje zemljišta koje je u krugu kasarne Rajlovac, znajući da za izdavanje i naplaćivanje navedenog zemljišta nije ovlašten obzirom da je bio svjestan da je to zemljište u vlasništvu Ministarstva odbrane BiH, u čijem sastavu su Oružane snage BiH, na koji način je sebi pribavio protivpravnu imovinsku korist u iznosu od 300,00 KM i 150,00 EUR-a.

52. Da je optuženi Ramiz Mićivoda, u inkriminisanom periodu, obnašao dužnost oficira za civilno-vojne poslove Oružanih snaga u činu pukovnika, dakle imao svojstvo službene osobe u institucijama BiH u smislu člana 1. stav 3. KZ BiH, što predstavlja prvo bitno obilježje djela za koje je optuženi oglašen krivim, nije sporila ni odbrana optuženog, a

navedenu odlučnu činjenicu potvrđuju i iskazi svjedoka, radnih kolega optuženog, Amira Čorbe, Amira Hošića i Murisa Lope, kao i uloženi materijalni dokaz Tužilaštva, naredba Ministarstva odbrane BiH kojom se optuženi Ramiz Mićivoda postavlja na dužnost pomoćnika načelnika Štaba za civilno-vojnu saradnju, ujedno oficir za odnose s javnošću u Oružanim snagama BiH.⁹

53. Nadalje, Sud je bio u obavezi utvrditi da je optuženi, prekoračenjem svoje službene dužnosti – ovlaštenja, sebi pribavio imovinsku korist. S tim u vezi, potrebno je bilo poći od pitanja koja su zapravo bila stvarna ovlaštenja i obaveze optuženog u konkretnom slučaju kako bi se moglo utvrditi da li je optuženi postupao u granicama svog službenog ovlaštenja odnosno da li ih je prekoračio - zloupotrijebio u cilju postizanja zabranjene posljedice.

54. Za utvrđivanje te bitne činjenice za Sud su bili prvenstveno mjerodavni propisi koji se odnose na službu koju optuženi obavlja pa je Sud prije svega cijenio dokaz Tužilaštva BiH – Administrativne standarde operativnih procedura Komande brigade taktičke podrške broj 16-14-17-07-02-3-335-6/14 od 01.10.2014. godine i broj 16-14-17-07-02-3-1234-6/18 od 12.07.2018. godine¹⁰ u kome su detaljno navedene formacijske dužnosti sekcije za civilno-vojnu saradnju. Naime, dužnosti pomoćnika načelnika štaba za civilno-vojnu saradnju su, između ostalog:

- *da prisustvuje sastancima i brifinzima Komadanta brigade Taktičke Podrške i Načelnika štaba;*
- *učestvuje u planiranju, koordinaciji, realizaciji i kontroli civilno-vojnih poslova;*
- *izvršava i druge zadatke po naređenju pretpostavljenog starješine;*

55. Kada je u pitanju postupanje optuženog u vezi zemljišta u neposrednoj blizini kasarne Rajlovac, svjedoci Tužilaštva su se izjasnili na okolnost zaduženja optuženog u konkretnoj stvari. Svjedok Amir Čorbo, koji je obnašao dužnost komadanta brigade taktičke podrške u kasarni Rajlovac sve do penzionisanja u februaru 2018. godine a samim tim bio nadređeni optuženom, na glavnom pretresu je prvenstveno posvjedočio na okolnost problematike korištenja neograđenog dijela vojnog zemljišta u krugu Kasarne od strane civila u poljoprivredne svrhe. Svjedok je izjavio da je dana 14.11.2017. godine organizovao sastanak u prostorijama kasarne Rajlovac između predstavnika Oružanih snaga i civila koji koristi zemljište s ciljem postizanja dogovora i rješavanja problema neovlaštenog korištenja vojne imovine. Svjedok je objasnio da je od MUP-a u Reljevu dobio

---

9 Prilog dokaza DT-2

10 Prilog dokaza DT-2

informaciju o tome ko je lice koje koristi zemljište kao i da je patrola vojne policije otišla do tog civila da ga obavijesti da pristupi u prostorije Kasarne radi razgovora.

56. Uloga optuženog u konkretnoj stvari je bila da bude prisutan na održanom sastanku jer je on zadužen za civilno-vojnu saradnju, a osim optuženog, svjedok je odredio da tu budu prisutni i predstavnik odjeljenja logistike, Muris Lopo, kao i jedno lice iz pravne službe.

57. Optuženi je prilikom unakrsnog ispitivanja svjedoka insistirao na tome da je on lično dobio zaduženje da kontaktira porodicu Subašić kako bi pristupili na sastanak. Međutim, svjedok Čorbo je obrazložio Sudu da čak i da je to tačno, taj posao je optuženi mogao delegirati i pripadniku vojne policije koji bi otišao na zemljište i uputio poziv. Svjedok je izjavio da se radilo o poslu tehničke prirode i samim tim nije bilo potrebe da optuženi telefonski kontaktira porodicu Subašić radi njihovog prisustva na sastanku.

58. Na sastanak je pristupio Almedin Subašić kojem je svjedok objasnio da vojska planira izmještanje ograde na način da će biti ograđen i dio koji koristi porodica Subašić, na šta je Almedin rekao da već su uzorali zemljište, posijali ga, pa je zaključak sastanka bio da porodica Subašić nastavi koristiti to zemljište sve do podizanja kulture.

59. Potvrdu iskaza ovog svjedoka, kojeg je Sud ocijenio kao istinit i vjerodostojan, Sud je našao i u iskazu svjedoka Murisa Lope koji je također bio lično prisutan na održanom sastanku. Svjedok je potvrdio da je optuženi na tom sastanku bio zbog toga što je on zadužen za civilno-vojnu saradnju. Saglasno iskazu svjedoka Amira Čorbe, i ovaj svjedok je izjavio da je tema sastanka bila da se Almedin Subašić upozna sa činjenicom da se planira ograđivanje zemljišta kao i da se skrene pažnja Subašiću da ne može više da koristi sporno zemljište, odnosno da treba da ga napusti jer će Oružane snage započeti radove ograđivanja. Subašić je tom prilikom zamolio da ne napušta zemljište dok ne pokupi plodove obzirom da je posadio neke usjeve, a što je komadant uvažio.

60. Dakle, iz svega naprijed navedenog, proizilazi koje su to obaveze i ovlaštenja bila optuženog kao oficira za civilno-vojne poslove, odnosno da je imao zadatak prisustvovati na sastanku koji je održan sa Almedinom Subašićem kao i da postupa po uputstvima/naredbama komadanta. U konkretnom slučaju to bi značilo i eventualna dalja zaduženja koja optuženi može dobiti od pretpostavljenog, komadanta, u cilju dalje komunikacije radi realizacije zaključka sa održanog sastanka o konačnom napuštanju vojnog zemljišta od strane porodice Subašić. Takvo činjenično utvrđenje po ocjeni Suda proizlazi i iz dijela iskaza svjedoka Amira Čorbe koji se decidno izjasnio da civilno-vojna saradnja podrazumijeva način na koji Oružane snage komuniciraju sa civilnim

institucijama – sve što je mimo vojske (škola, opština itd.) a što u određenom dijelu podrazumijeva i komunikaciju sa pojedincima civilima.

61. Nakon što je Sud utvrdio koje je to obaveze i ovlaštenja imao optuženi, bilo je potrebno utvrditi da li ih je optuženi prekoračio i sebi pribavio navedenu imovinsku korist.

62. Na osnovu izvedenih dokaza, Sud je utvrdio da je optuženi prekoračio svoje službeno ovlaštenje, suprotno navodima obrane, da bi sebi pribavio imovinsku korist na način da je nakon održanog navedenog sastanka u Kasarni, slijedeće godine, odnosno 2018. u toku mjeseca septembra ponovo stupio u kontakt sa porodicom Subašić, kojom prilikom je od Almedina Subašića tražio i uzimao novac kao naknadu za najam i korištenje zemljišta, iako za izdavanje i naplaćivanje naknade za korištenje zemljišta nije ovlašten niti je naređenje tom smislu dobio od neposredno nadređenog.

63. Sud je s posebnom pažnjom cijenio iskaz svjedoka Almedina Subašića, čiji iskaz je u konačnici našao detaljnim, uvjerljivim, te vjerodostojnim i pouzdanim osnovom za donošenje zaključka o odlučnim činjenicama. Naime, iz iskaza svjedoka Almedina Subašića, Sud je na nesumnjiv način utvrdio da je u septembru 2018. godine optuženi Ramiz Mićivoda ponovo kontaktirao oca svjedoka, Aliju Subašića, da bi razgovarali o vojnom zemljištu koje koristi porodica Subašić, a što su u svojim iskazima potvrdili i optuženi kao i svjedok Alija Subašić.

64. Svjedok Almedin Subašić je izjavio da je njegov otac optuženom te prilike dao kontakt telefon svjedoka radi dalje komunikacije. Svjedok je stupio u kontakt sa optuženim koji se predstavio kao pukovnik Oružanih snaga i rekao mu je da se trebaju dogovoriti oko nastavka korištenja zemljišta pa je optuženi zatražio da se vide uživo i da porazgovaraju, na šta je svjedok pristao. Optuženi je predložio da se nađu poslije radnog vremena izvan kasarne jer je jako zauzet i ne može sastati sa svjedokom u kasarni, pa je odredio mjesto sastanka Vilsonovo šetalište, preko puta Elektroprivrede.

65. Svjedok je Sudu potom na uvjerljiv način opisao sastanak s optuženim, da su se sastali na dogovorenom mjestu oko 19 ili 20 sati naveče, sjedili su na jednoj od klupa na šetalištu i razgovarali o zemljištu, optuženi je pitao svjedoka u koju svrhu koriste zemljište i da li im je potrebno. Optuženi je potom rekao svjedoku da govori u ime Kasarne i da je potrebno da dâ novac za neko uređenje u krugu kasarne, što će se ujedno smatrati plaćanjem korištenja zemljišta. Sud prihvata objašnjenje svjedoka da je vjerovao optuženom da se novac daje u svrhu uređenja Kasarne, odnosno korištenja zemljišta, jer je optuženog prepoznao sa sastanka koji se održao u kasarni godinu dana ranije kada je optuženog vidio i u vojnoj uniformi a predstavio se i kao pukovnik Oružanih snaga.

66. Da je optuženi te prilike uzeo novac kao naknadu za korištenje vojnog zemljišta, proizlazi iz iskaza svjedoka, koji je posvjedočio da je imao kod sebe 300 KM koji iznos je predao optuženom, a dogovor je bio da će se optuženi javiti svjedoku da mu prenese stav Kasarne da li je to dovoljan iznos, uz obećanje optuženog da će on urgirati da porodica Subašić nastavi koristiti zemljište.

67. Nakon prvog sastanka, optuženi je ponovo kontaktirao svjedoka i rekao mu da se trebaju ponovo sastati kako bi mu optuženi prenio zaključke kasarne. Ponovo su se dogovorili da se nađu poslije radnog vremena, na istom mjestu na Vilsonovom šetalištu. Da bi svjedoka uvjerio kako govori u ime kasarne, optuženi je pokazao svjedoku bilješku na telefonu na kojoj je pisalo „*treba dati 1000 KM*“ . Svjedok je rekao da je to prevelik iznos za njega, te da još može dati maksimalno 300 KM s tim što trenutno nema novac kod sebe ali bi ga mogao obezbijediti ukoliko rukovodstvo kasarne pristane na taj iznos. Dogovor je bio da se ponovo čuju telefonom kako bi dogovorili oko predaje novca i da li će taj iznos u konačnici biti dovoljan.

68. Iskaz svjedoka Almedina Subašića u dijelu koji se odnosi na telefonske komunikacije i susrete s optuženim izvan prostorija kasarne Rajlovac na Vilsonovom šetalištu potkrepljen je i materijalnim dokazima i to listingom odlazno/dolaznih poziva i baznim stanicama ostvarene komunikacije između brojeva telefona koje koriste optuženi Mićivoda i svjedok Almedin Subašić, kao i izjavom svjedoka Sanela Berbića.

69. Naime, svjedok Sanel Berbić, ovlašteno službeno lice Državne agencije za istrage i zaštitu je u iskazu na glavnom pretresu izjavio da je na osnovu naredbe Suda BiH¹¹ BH Telecom dostavilo Tužilaštvu BiH izlist svih odlazno-dolaznih poziva koje koriste Alija Subašić, Almedin Subašić kao i Ramiz Mićivoda. Svjedok je u okviru radnih zadataka koje obavlja po naredbi Tužilaštva BiH izvršio izlistavanje i analizu listinga odlaznih i dolaznih poziva, SMS poruka, te baznih stanica za period od 01.01.2018. godine do 20.11.2018. godine za telefonske brojeve koje koriste lica Alija Subašić (...), optuženi Ramiz Mićivoda (...) i Almedin Subašić (...) o čemu je sačinio izvještaj.¹²

70. Cijeneći iskaz svjedoka Sanela Berbića, kojeg je Sud prihvatio kao istinit obzirom da je svjedok postupao u okviru zakonom propisanih ovlaštenja i dužnosti po naredbi Suda BiH i Tužilaštva BiH, te dovodeći ga u vezi sa gore navedenim materijalnim dokazom, Sud zaključuje da je u inkriminisanom periodu odnosno, na dane 18.09.2018 kao i 19.09.2018. godine ostvareno više telefonskih komunikacija između Ramiza Mićivode i Almedina Subašića na istovjetan način kako je svjedok Almedin Subašić posvjedočio da

---

11 DT-12

12 DT-13

se događaj desio.

71. Naime, na osnovu evidentiranih listinga ostvarenih telefonskih poziva i baznih stanica između svjedoka Almedina Subašića i optuženog Ramiza Mićivode nedvojbeno proizlazi da su dana 18.09.2018. godine ostvarene ukupno tri komunikacije dok su dvije ostvarene u vremenskom periodu između 19 i 20 sati što se poklapa sa vremenom sastanka između oštećenog i optuženog. Nadalje bazne stanice na kojima su se nalazili učesnici razgovora su „pokrivale” područje Vilsonovog šetališta.

72. Daljom analizom sadržaja materijalnog dokaza - analize¹³ Sud je utvrdio da su između optuženog i oštećenog u kritično vrijeme-vrijeme sastanka, ostvarene komunikacije u 19.33 i 19.48 sati kada se optuženi nalazio na području bazne stanice „Malta” dok je svjedok Almedin prilikom prvog razgovora bio na području bazne stanice „Elektrotehnička škola” a drugi put na području bazne stanice „Vraca” a koje lokacije su u neposrednoj blizini Vilsonovog šetališta, iz čega proizlazi da se Almedin Subašić kretao ka dogovorenom mjestu sastanka.

73. Sljedeći datum ostvarenih komunikacija je zabilježen odmah sutradan, kada je ostvareno ukupno četiri komunikacije između oštećenog Subašića i optuženog. Naime, prve dvije komunikacije su ostvarene u 12:10 i 12:11 sati kada u oba slučaja je optuženi prvi pozvao svjedoka a što je Sud doveo u vezu sa iskazom svjedoka koji je izjavio da ga je optuženi kontaktirao poslije prvog sastanka i zatražio da se ponovo vide kako bi mu prenio „novi stav kasarne”. Istog dana, ponovo u večernjim satima (19:15 i 19:28 sati) su zabilježene još dvije ostvarene komunikacije kada su se učesnici nalazili na području iste bazne stanice – „Dolac Malta”.

74. Iako navedena analiza odlazno-dolaznih poziva kao i baznih stanica ne predstavlja dokaz o sadržaju komunikacija kako je to branilac optuženog istakao u završnoj riječi, ovaj dokaz prema ocjeni Suda, nesumnjivo govori u prilog istinitosti kazivanja svjedoka Almedina Subašića o ostvarenim kontaktima sa optuženim u večernjim satima, poslije radnog vremena kao i činjenicu da su se učesnici razgovora u to vrijeme nalazili na istom lokalitetu, tačnije kojej pokriva ista bazna stanica.

75. Odbrana je u toku postupka negirala da se optuženi sastajao sa svjedokom Almedinom Subašićem na Vilsonovom šetalištu pa je akcentirana činjenica da to što se učesnici razgovora nalaze na području iste bazne stanice ne znači da su na istom mjestu, da je moguće da se nalaze na različitim krajevima baznih stanica. Isto tako, odbrana je u

toku postupka više puta apostrofirala činjenicu da je optuženi nastanjen na ... kao i da bazna stanica ... „pokriva” i njegovo mjesto stanovanja. Na taj način odbrana zastupa tezu da sve vrijeme dok su razgovarali optuženi nije napuštao svoj stan.

76. Međutim, činjenicu stanovanja na navedenoj adresi Sud je uzeo u prilog istinitosti iskaza svjedoka Almedina Subašića o mjestu sastanka sa optuženim. Naime, Sud je prihvatio da je optuženi taj koji je odredio da se sastanu poslije radnog vremena pa samim tim i da je birao da to bude lokacija koja njemu najviše odgovara, odnosno lokacija u neposrednoj blizini mjesta stanovanja. Činjenica je da svjedok Almedin Subašić ne zna niti je mogao znati gdje optuženi stanuje, a Sudu je detaljno opisao kako je optuženi lično odredio mjesto sastanka i to Vilsonovo šetalište, kod Elektroprivrede, poslije radnog vremena. U prilog ovakvom zaključku Suda ide i kazivanje svjedoka koji je dao opis optuženog sa sastanka na Vilsonovom šetalištu, rekavši da je optuženi izgledao kao da je krenuo u laganu šetnju, a na sebi od odjeće nije imao vojnu uniformu već je bio odjeven u trenerku.

77. Odbrana je u završnoj riječi istakla da je svjedok Almedin Subašić na glavnom pretresu izjavio da je „prošlo 4-5 dana” između dva susreta s optuženim na Vilsonovom šetalištu, što se ne podudara sa tvrdnjama iz optužnog akta odnosno materijalnim dokazima i to evidencijom iz baznih stanica imajući u vidu da iz materijalnih dokaza proizilazi da je susret bio odmah sutradan.

78. Sud je imao u vidu navedenu razliku u iskazu svjedoka sa onim što je evidentirano kroz odlazno/dolazne komunikacije i bazne stanice. Međutim, Sud nalazi da na poznavanje detalja, kao što je tačan dan kad se određeni događaj desio, u velikoj mjeri može uticati protek vremena, nestalnost ljudske percepcije, kao i neugodno iskustvo samog događaja o kojem svjedok svjedoči. Činjenica da svjedok nije zapamtio tačan dan kad se sastao s optuženim ne znači samo po sebi da se događaj nije i desio, i da bi svaki razumni presuditelj zbog toga to svjedočenje morao odbaciti kao nepouzdan.

79. Daljom analizom sadržaja dokaza, prvenstveno iskaza svjedoka Almedina Subašića, Sud je našao dokazanim da se svjedok ponovo sastao sa optuženim Mićivodom i to na benzinskoj pumpi u Rajlovcu kojom prilikom mu je predao još traženog novca i to iznos od 150 eura. Navedeni novac je svjedok predao obzirom da mu je optuženi rekao da je to stav kasarne kako bi mogao nastaviti koristiti zemljište. Činjenicu da se sastao na toj lokaciji sa Almedinom, nije sporio ni optuženi u svom iskazu.

80. Svjedok se detaljno izjasnio¹⁴ da je u jutarnjim časovima sa optuženim ostvario nekoliko telefonskih kontakata da bi mu predao novac za koji je prethodno rekao optuženom na Vilsonovom šetalištu da može još dati (300 KM). Dogovorili su se da će naći na Gasprom pumpi na putu Boljakovo – Rajlovac, međutim obzirom da je na tom mjestu bilo nezgodno skrenuti autom našli su se na narednoj pumpi koja se nalazi s desne strane puta. Tom prilikom je svjedok ubacio u auto optuženog, kroz prozor, na suvozačevo sjedište iznos od 150 eura. Nedugo nakon rastanka, nazvao ga je optuženi i rekao mu da nedostaje 10 maraka, jer kad pretvori eure u KM-ove, 150 eura nije ekvivalent 300 KM.

81. Nadalje, svjedok je bio izričit u tvrdnji da ga je nakon toga optuženi kontaktirao i tražio od njega da dâ jedno jagnje. Svjedok je na glavnom pretresu rekao: *“Poslije toga opet sam imao poziv, goje on opet za službu kasarne traži jedno jagnje. Pošto se mi bavimo uzgajem ovaca, traži jedno jagnje da se okrene u kasarni.....On, on bi došao po jagnje. Ja kažem da ja to ne mogu uraditi, jer to nije samo mcje, tu je i otac, on se pita više za to, kaže on da će se javit, čut ćemo se.”*¹⁵

82. Iskaz svjedoka i u ovom dijelu potkrijepljen je materijalnom dokumentacijom i to analizom odlazno-dolaznih poziva i baznim stanicama. Naime, iz navedenog dokaza nesporno proizlazi da je između Almedina Subašića i optuženog dana 20.09.2018. godine ostvareno ukupno 6 komunikacija počev u 7:10 ujutru kao i da su posljednja dva poziva upućena od strane optuženog prema Almedinu Subašiću i to u 7:53 ujutru kao i u 19:52 sata naveče.

83. Optuženi u svom iskazu na glavnom pretresu nije negirao dio iskaza svjedoka Almedina Subašića u dijelu koji se odnosi na sastanak na benzinskoj pumpi na putu prema kasarni. Optuženi je taj sastanak pokušao opravdati tako što je naveo da ga je oko 7 sati ujutru na telefon pozvao Almedin što je optuženog i njegovu porodicu zabrinulo jer im nije bilo jasno ko zove tako rano ujutru dok se optuženi tek sprema za posao. Almedin Subašić mu je te prilike rekao da je krenuo u kasarnu i da želi da razgovara sa optuženim a koju molbu je optuženi prihvatio pa se dogovorio sa Almedinom da se nađu to jutro na benzinskoj pumpi koja je na putu prema kasarni Rajlovac. Izjavio je da je tom prilikom razgovarao sa svjedokom koji se naslonio na otvoren prozor kod suvozačevog sjedišta u autu optuženog i koji je od njega tražio da pokuša urgirati da porodica Subašić nastavi koristiti vojno zemljište.

84. Ovakvo obrazloženje optuženog Sud je ocijenio kao neuvjerljiv i sračunat u cilju

---

¹⁴ Iskaz od 26.01.2021. godine

¹⁵ Iskaz od 26.01.2021. godine

ekskulpiranja od krivične odgovornosti. Naime, optuženi, očigledno svjestan da ne može opravdati broj telefonskih razgovora ostvarenih sa svjedokom prije radnog vremena kao i činjenicu da su bazne stanice evidentirale kretanje učesnika razgovora jedan prema drugom, potvrđuje ovaj dio iskaza svjedoka. Pritom, optuženi ne daje valjano objašnjenje zašto nije svjedoka primio na razgovor u kasarni niti zašto ga nije najavio na razgovor kod komadanta kasarne, a kako sam ističe Almedin ga je to jutro nazvao i rekao da je krenuo u kasarnu. Činjenica da su se to jutro našli na benzinskoj pumpi samo potvrđuje da optuženi nije htio da Almedin dođe u kasarnu. Takvo postupanje optuženog je bilo suprotno onom od prije godinu dana kada je, kako optuženi tvrdi, on organizovao sastanak Subašića sa komadantom Čorbom.

85. Naime, optuženi u svom iskazu na glavnom pretresu, kada prepričava okolnosti kako je došlo do organizacije sastanka sa komadantom Čorbom u novembru 2017. godine je izjavio da je dobio naređenje da kontaktira Aliju Subašića i da ga obavijesti da vojska planira izmiještanje ograde kao i da je potrebno da napusti zemljište. Optuženi je prepričao da je kontaktirao Aliju sa fiksnog telefona iz svoje kancelarije, da je prenio ono što je komadant naredio, na šta je njemu Alija odgovorio: “jao, kako ću to, ja to koristim preko 10 godina, uložio sam tu 3.500 eura, ili je rekao maraka nemam pojma. Ja sam rekao molim vas nemojte to meni objašnjavati, ajte vi dođite, mogu li ja vas zamoliti, da vi dođete u komandu brigade, pa da mi to zajedno sa komadantom vidimo na nekom sastanku.”¹⁶ Ova činjenica na nesumnjiv način upućuje na zaključak da optuženi radio u vlastitom interesu i za svoj račun, jer nema drugog razloga, da se sastaje sa svjedokom van kasarne.

86. Dakle, optuženi Sudu nije pružio valjano obrazloženje odnosno nije uvjerio Sud da je radio u najboljoj namjeri i shodno poslovima koje je obavljao . Naime, nije dao odgovor na pitanja zašto godinu dana kasnije, kontaktira Subašića po istom osnovu tj. iz istog razloga, zašto to čini sa privatnog telefona. Navedene činjenice na nesumnjiv način upućuju na zaključak da optuženi radio u vlastitom interesu i za svoj račun, jer nema drugog razloga, da se sastaje sa svjedokom van kasarne i obavlja razgovore van radnog vremena.

87. Temeljem provedenih dokaza, Sud zaključuje da ne stoji tvrdnja optuženog da je njega Almedin Subašić konstantno kontaktirao kako bi ishodio mogućnost nastavka korištenja zemljišta. Naprotiv, da je optuženi održavao kontakte sa svjedokom iz ličnog interesa da se zaključiti i na osnovu intenzivnih telefonskih kontakata između njih dvojice u kraćem vremenskom periodu. Naime, na osnovu materijalnih dokaza, van razumne sumnje je utvrđeno da je optuženi sa oštećenim, Almedinom Subašića, u

---

¹⁶ Iskaz od 09.02.2021. godine

periodu od svega 22 dana, ostvario čak 18 telefonskih kontakata i to 16 telefonskih razgovora kao i 2 SMS poruke, nerijetko su razgovarali po više puta na dan i indikativna je činjenica da je optuženi često prvi pozivao Almedina Subašića.

88. Nadalje, uvjerenje ovog Suda da je upravo optuženi, u inkriminisanom periodu, zahtjevao sastanke sa oštećenim, utemeljeno je i na osnovu sadržaja SMS komunikacija pribavljene na osnovu Naredbe Suda broj S1 2 K 031092 18 Krn od 20.11.2018. godine¹⁷. Iz SMS komunikacije proizlazi da je dana 08.10.2018. godine Almedin Subašić poslao optuženom poruku sljedećeg sadržaja: “neću stići da dođem, zaglavio sam nešto s kamionom, javi mi porukom šta je u pitanju. LP”, na šta je optuženi odgovorio oštećenom isti dan porukom “ok čujemo se.”

89. Potvrdu istinitosti iskaza svjedoka Almedina Subašića, Sud je našao u iskazu Almedinovog oca, svjedoka Alije Subašića, koji je u potpunosti potvrdio njegove navode ističući da mi je sin pričao o kontaktima sa optuženim. Naime, svjedok Alija Subašić je potvrdio da ga je optuženi kontaktirao u septembru 2018. godine kada mu je rekao da bi trebali ponovo organizovati sastanak radi zemljišta koje koristi, na šta je svjedok predložio da tu opet bude prisutan njegov sin jer svjedok nije bio ni na prvom sastanku. Svjedoku je poznato da je optuženi nakon što mu je on dao broj telefona stupio u kontakt s njegovim sinom i da su se dogovorili sastanak na Vilsonovom šetalištu poslije radnog vremena, kada je Almedinu trebao prenijeti *“šta je glavni komadant rekao oko zemljišta”*. Svjedoku je sin prenio da je trebao dati novac da bi u kasarni posadili neko cvijeće i da je Almedin te prilike dao optuženom iznos od 300 KM. U pogledu davanja drugog dijela novca, svjedok je naveo: *„Poslije nekoliko dana Mićivoda je ponovo zvao sina, kontaktirao, da je malo para za uređerje i da bi trebalo još para dati. ... nje rekao koliko nego eto da se nađu ponovo i sin mu je opet dao 300 KM, drugi put su se dogovorili u Rajlovcu da se nađu“*. Svjedok je potvrdio da je optuženi tražio od Almedina Subašića i jedno jagnje, pa je na glavnom pretresu izjavio: *„Poslije par dana zove mene sin, kaže: baba traži Mićivoda janje da mu dadnemo, pravi feštu naku... onda je on odgovorio da je to mcja stoka, da nema on s tim ništa da mora s babom vicjeti.“*¹⁸

90. Sud je poklonio vjeru iskazu svjedoka Alije Subašića cijeneći ga kao iskreno i vjerodostojan. Svjedoci Almedin i Alija Subašić su u odlučnoj mjeri konzistentni u kazivanju da ih je optuženi Mićivoda telefonski kontaktirao i da je potom tražio sastanke izvan kasarne kada je tražio i uzeo u dva navrata novac od Almedina Subašića. Svjedoci na istovjetan način razložno i uvjerljivo objasnili da im je postalo čudno kada je optuženi, nakon što je shvatio da ne može dobiti više novca, zatražio jagnje.

---

17 DT-12

¹⁸ Iskaz od 26.01.2021. godine

91. Sud je prihvatio kao logično i uvjerljivo objašnjenje svjedoka Almedina i Alije Subašića da im je ponašanje optuženog postalo sumnjivo jer je tražio 10 maraka kao razliku između traženih 300 KM i 150 eura koje mu je Almedin predao, a posebno je postalo sumnjivo kad je zatražio jagnje. Takvi zahtjevi su rezultirali stvaranjem sumnje kod porodice Subašić u iskrenost kazivanja optuženog da novac traži u ime kasarne radi korištenja zemljišta. Iz navedenog razloga, Sud je prihvatio kao razložno i uvjerljivo kazivanje svjedoka Alije Subašića da je to bilo razlogom, da o svemu obavijeste druge pripadnike Oružanih snaga koje je upoznao ranije kroz korištenje zemljišta u krugu kasarne Rajlovac.

92. Iskaz svjedoka Alije Subašića u tom dijelu su potvrdili svjedoci Nemanja Bjelogrić i Amir Hošić a koje iskaze je Sud cijenio kao istinite a ni odbrana ih ničim nije dovela u sumnju.

93. Svjedoci Nemanja Bjelogrić (načelnik odsjeka za obavještajno-sigurnosne poslove u Oružanim snagama BiH) kao i svjedok Amir Hošić (zamjenik komadanta lokacije Rajlovac I) su saglasno na glavnom pretresu izjavili da ih je Alija Subašić u oktobru 2018. godine obavijestio da lice Ramiz Mićivoda vrši pritisak, odnosno da za korištenje zemljišta traži novac. Oba svjedoka su se decidno izjasnila da im je Alija prenio da je Mićivoda prvobitno zvao Aliju lično da bi potom kontaktirao sa njegovim sinom s kojim se sastajao kod Elektroprivrede na Vilsonovom šetalištu kada mu je tražio i uzeo novac. Svjedoci su potvrdili da im je Alija prenio da je njegov sin u dva navrata dao optuženom po 300 KM kao i da je optuženi na kraju tražio da dobije i jedno jagnje. Svjedok Amir Hošić je u svom iskazu bio još detaljniji, navodeći da mu je Alija Subašić rekao da su pare date sredinom septembra te godine

94. Tačno je ono što je odbrana isticala u toku postupka, a to je da svjedoci Alija Subašić, Bjelogrić i Hošić nisu bili prisutni prilikom sastajanja i davanja novca već da neposredna saznanja o događaju ima samo Almedin Subašić. Međutim, navedeno je sasvim logično imajući u vidu prirodu djela koja se optuženom stavlja na teret. Naime, koruptivna krivična djela najčešće se dešavaju daleko od učiju javnosti i u "četiri oka" tako da je neprisustvo trećih lica prilikom traženja i uzimanja novca česta i logična pojava kada su u pitanju ovakvi inkriminirani događaji. Stoga, Sud je iskaz svjedoka Almedina Subašića cijenio sa posebnom pažnjom dovodeći ga u vezu sa drugim provedenim dokazima.

95. U konkretnom slučaju iskazi svjedoka Alije Subašića, Nemanje Bjelogrića i Amira Hošića su predstavljali tzv. kontrolne činjenice koji predstavljaju temelj ocjene vjerodostojnosti kazivanja svjedoka Almedina Subašića. Ovi svjedoci govore u prilog činjenici da je oštećeni konzistentan u kazivanju da se sa optuženim, po njegovom zahtjevu, nalazio u blizini mjesta stanovanja optuženog i to na Vilsonovom šetalištu kod Elektroprivrede kao i da mu je dao novac u iznosima od 300 KM i 150 eura. Saslušani

svjedoci su također potvrdili kazivanje svjedoka Almedina Subašića da mu je optuženi na kraju tražio i jedno jagnje. Sud je s posebnom pažnjom cijenio iskaze svjedoka u smislu opisa vremenskih odrednica kada se koji događaj desio. Zaključak je Suda da su iskazi svjedoka Almedina i Alije Subašića, Nemanje Bjelogrića i Amira Hošića u smislu hronologije događaja istovjetni u ključnim dijelovima. Svjedoci su saglasni da se Almedin Subašić sredinom septembra 2018. godine sastajao sa optuženim van službenih prostorija kasarne kada mu je davao novac, da je kroz kontinuirane kontakte sa Almedinom, optuženi počeo zahtijevati osim novca i jagnje. Navedeno je svjedoku i njegovom ocu postalo sumnjivo zbog čega su odlučili o svemu obavijestiti pripadnike Oružanih snaga a što su učinili u oktobru iste godine.

96. Kad je u pitanju navod odbrane istican kroz glavni pretres kao i prilikom završnog izlaganja, a to je da iskaz svjedoka Almedina Subašića mora biti potvrđen iskazima drugih svjedoka, Sud podsjeća da jedino što ničim nije potkrijepljeno je činjenica da je svjedok i dao novac. Međutim Sud je iskaz svjedoka cijenio, a kako je to već navedeno uvjerljivim, detaljnim, ničim dovedenim u sumnju, pa u tom kontekstu Sud nema valjanog razloga da ne pokloni vjeru svjedoku u cijelosti.

97. Ne postoji nikakav pravni zahtjev da iskaz jednog svjedoka, kako bi mogao biti prihvaćen kao dokaz, mora da bude potkrijepljen drugim dokazima, već da je važna pouzdanost i vjerodostojnost koja se tom iskazu pridaje. Dakle, za utvrđivanje relevantnosti činjenica u krivičnom postupku opredjeljujući kriterij je kvalitet izvedenog dokaza, u konkretnom slučaju svjedočenja, a ne puki broj dokaza, odnosno, kako to zaključuje Apelaciono vijeće Suda BiH u predmetu Šekarić: „inherentno pravo suda da utvrđuje činjenice na osnovu principa slobodne ocjene dokaza i u skladu sa dubokim ličnim uvjerenjem svakog od sudija. Radi se o široko postavljenom diskrecionom pravu koje je podložno određenom broju ograničenja. Međutim, na princip *unus testis nullus testis* (jedan svjedok nije dovoljan) koji zahtijeva potkrepljivanje svjedočenja jedinog svjedoka neke relevantne činjenice drugim svjedokom, više se ne poziva gotovo ni jedan moderni kontinentalni pravni sistem. “

98. Drugim riječima, kako to zaključuje Apelaciono vijeće Suda BiH u predmetu Mejakić „dokaz koji je zakonit, autentičan i vjerodostojan može biti dovoljan da se optuženi osudi, čak i ako je riječ o iskazu samo jednog svjedoka “. U prilog ovakvom zaključku ide i stav Međunarodnog krivičnog suda za Ruandu (MKSR), gdje je pretresno vijeće primjenjujući pravilo 96. Pravilnika o postupku i dokazima Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju (MKSJ-a) i MKSR-a zaključilo „da vijeće može temeljiti svoje zaključke samo na jednom iskazu ukoliko je taj iskaz relevantan i vjerodostojan“.

99. Slijedom odredbe člana 15. ZKP BiH i naprijed izložene sudske prakse, jasno je da se određeni činjenični zaključak može temeljiti i na iskazu jednog svjedoka, ukoliko se

radi o relevantnom i vjerodostojnom dokazu, koji je pouzdan za donošenje zaključka o odlučnim činjenicama.

100. U vezi sa načelom slobodne ocjene dokaza i odredba člana 281. stav 2. ZKP BiH, prema kojoj je Sud dužan savjesno ocijeniti svaki dokaz pojedinačno i u vezi s ostalim dokazima i na osnovu takve ocjene izvesti zaključak da li je neka činjenica dokazana ili nije. U ocjenjivanju dokaza Sud nije vezan zakonskim pravilima ni uputstvima, te je Sud slobodan u ocjeni dokaza i na osnovu takve ocjene donijeti zaključak o tome da li je određena činjenica dokazana. Dakle, obaveza suda je da u obrazloženju presude opiše proces pojedinačne ocjene dokaza, dovođenje svakog ocijenjenog dokaza u svezu sa drugim dokazima i izvede zaključak o dokazanosti određene činjenice.

101. Sud podsjeća da je odbrani data mogućnost da korištenjem unakrsnog ispitivanja pokuša osporiti navode iskaza ovog svjedoka, pri čemu se radi o svjedoku koji je neposredno saslušan na glavnom pretresu pred ovim Sudom, odnosno dokazu subjektivne prirode koji je izveden usmeno, neposredno, te uz poštivanje prava odbrane optuženog, kojoj je pružena prilika da ospori vjerodostojnost dokaza. Odbrana je iskoristila ovo svoje pravo, ali ničim nije dovela u sumnju iskaz svjedoka Almedina Subašića.

102. Pritom se radi o iskazu koji je potkrijepljen u određenim dijelovima sa navodima iskaza svjedoka Alije Subašića, Nemanje Bjelogrića, Amira Hošića te materijalnim dokazima, što je Sud dodatno opredijelilo da mu pokoni vjeru.

103. Da optuženi nije bio ovlašten da traži i uzima novac za najam vojnog zemljišta, Sud je našao na osnovu iskaza svjedoka Amira Čorbe koji je Sudu objasnio da se, dok je bio komadant u kasarni Rajlovac, često pismeno obraćao Ministarstvu odbrane na koji način je upoznao Ministarstvo da lokalno civilno stanovništvo već dugi niz godina uzurpira zemljište u vlasništvu Ministarstva odbrane BiH kao poljoprivredno obradivo zemljište te je u tom smislu zahtjevao da se angažuju nadležne stručne službe Ministarstva kako ne bi došli u situaciju imovinsko-pravnog spora sa tim licima. Obrazlažući razloge za takvo postupanje, svjedok je izjavio da je Ministarstvo odbrane jedino nadležno za rješavanje tih pravnih pitanja. Osim toga, svjedok je bio izričit u tvrdnji da samo Ministar odbrane može dati odobrenje za korištenje vojnog zemljišta¹⁹, kao i da se vojno zemljište ne daje u najam.

---

¹⁹ Akt, Ministarstvo odbrane/obrane BiH, Zajednički štab/stožer OS BiH, Operativna komanda/zapovjedništvo OS BiH, Brigada taktičke podrške/potpore broj: 16-14-17-08-03-28-56-261/15 od 19.10.2015. godine; Akt, Ministarstvo odbrane/obrane BiH, Zajednički štab/stožer OS BiH, Operativna komanda/zapovjedništvo OS BiH, Brigada taktičke podrške/potpore broj: 16-14-17-08-03-28-56-281/15 od 24.11.2015. godine; Akt, Ministarstvo odbrane/obrane BiH, Zajednički štab/stožer OS BiH, Operativna komanda/zapovjedništvo OS BiH, Brigada taktičke podrške/potpore broj: 16-14-17-08-03-28-56-296/15 od 07.12.2015. godine; Akt, Ministarstvo odbrane/obrane BiH, Zajednički štab/stožer OS BiH, Operativna

104. Optuženi je svjedočeci na glavnom pretresu istakao da, kao oficir za civilno-vojnu saradnju, ima obavezu sa kontaktira sa civilima kao i da “nema zabranu da popije kafu i sa jednim civilom”. S tim u vezi, optuženi je tvrdio da je od komadanta brigade u inkriminisano vrijeme, Mirsada Stabančića, dobio naređenje da kontaktira porodicu Subašić i prenese naređenje pretpostavljenog da napuste vojno zemljište. Na osnovu iskaza optuženog na glavnom pretresu, pokušano je kod Suda da se stekne uvjerenje da optuženi kao oficir za civilno-vojnu saradnju ima mogućnost pa i obavezu da bude u kontaktu sa civilima i mimo radnog vremena kao i da se posao ne obavlja samo u kancelariji već i na terenu.

105. Sud je u tom smislu cijenio iskaz svjedoka Murisa Lope koji je izjavio da je u oktobru 2018. godine održan prvi sastanak/briefing sa novim komadantom, Stabančićem, na temu korištenja vojnoj zemljišta od strane civila. Svjedok Lopo je bio pozvan na taj sastanak kao najupućeniji u cijelu situaciju, a sastanak je održan s ciljem upoznavanja novog komadanta sa situacijom oko zemljišta koje je u vlasništvu vojske a koriste ga civili. Te prilike je svjedok čuo komadanta Stabančića da je naložio optuženom da kontaktira Subašiće i traži od njih da napuste zemljište.

106. Sud je imao u vidu i uloženi materijalni dokaz od strane odbrane i to Izvještaj Brigade taktičke podrške broj 16-14-17-09-03-33-53-87/18 od 06.09.2018. godine²⁰. Međutim, osim što je u navedenom aktu potvrđeno da dio vojnog zemljišta koriste Subašići kao i da je iz tog razloga godinu ranije, u novembru 2017. godine održan sastanak na tu temu, kroz ovaj dokaz nije vidljivo koje radnje kasarna planira poduzeti u rješenju tog problema u narednom periodu. Ovim dokazom posebno Sudu nisu predočene činjenice u prilog tvrdnje optuženog da je u konkretnoj stvari postupao po naređenju i uz znanje nadređenog.

107. Međutim, sve i da je optuženi u mjesecu septembru, a ne tek u oktobru kako je to izjavio Lopo, dobio naređenje da kontaktira Subašiće u cilju realizacije konačnog napuštanja vojnog zemljišta od strane civila, Sud zaključuje da optuženi na taj način nije opravdao učestale komunikacije sa oštećenim koje je ostvarivao putem privatnog

---

komanda/zapovjedništvo OS BiH, Brigada taktičke podrške/potpore broj: 16-14-17-08-03-28-61-58/16 od 03.03.2016. godine; Akt, Ministarstvo odbrane/obrane BiH, Zajednički štab/stožer OS BiH, Operativna komanda/zapovjedništvo OS BiH, Brigada taktičke podrške/potpore broj: 16-14-17-08-03-28-61-64/16 od 08.03.2016. godine; Akt, Ministarstvo odbrane/obrane BiH, Zajednički štab/stožer OS BiH, Operativna komanda/zapovjedništvo OS BiH, Brigada taktičke podrške/potpore broj: 16-14-17-08-03-28-61-171/16 od 22.04.2016. godine; Akt, Ministarstvo odbrane/obrane BiH, Zajednički štab/stožer OS BiH, Operativna komanda/zapovjedništvo OS BiH, Brigada taktičke podrške/potpore broj: 16-14-17-01-50-628-7/17 od 02.10.2017. godine.

²⁰ DO-I

telefona, van službenih prostorija kasarne kao i mimo radnog vremena. U konkretnom slučaju nije se zahtjevalo hitno postupanje što bi Sud mogao prihvatiti da su u pitanju bile vanredne okolnosti, prirodne nepogode npr. poplave koje optuženi navodi u svom iskazu. Ovdje se radi o zemljištu koje na neizmijenjen način porodica Subašić koristi već 10 godina i koje pitanje se dugi niz godina pokušava riješiti kroz instituciju Ministarstva odbrane kao jedine nadležne za rješavanje ovog pravnog pitanja.

108. S tim u vezi, Sud je imao u vidu i iskaz svjedoka Amira Čorbe koji se decidno izjasnio da kada oficir za civilno-vojnu saradnju ima kontakt sa civilnim organima, to mora biti zadokumentovano, mora se napisati izvještaj koji se podnosi komadantu. Optuženi je isticao da je neposredno nadređenog u inkriminisano vrijeme obavještavao o kontaktima sa Almedinom Subašićem navodeći: *“Ja sam komadanta izvjestio, on je bio upoznat oko svega²¹”*. Tu tvrdnju optuženi je ponovo istakao i prilikom izlaganja iavršnih riječi. Međutim svaku svoju tvrdnju stranke u postupku su dužne i da dokažu. U konkretnom slučaju odbrana Sudu nudi samo mogućnost bez prezentovanja bilo kakvog dokaza kojim bi se ona potkrijepila. Niti jedan svjedok na Sudu nije potvrdio da je optuženi upoznao svog pretpostavljenog o kontaktima koje je ostvarivao sa Almedinom Subašićem, o sastancima između ova dva lica, a niti je Sudu na tu okolnost predočen bilo kakav materijalni dokaz u smislu službene zabilješke ili bilo kojeg akta kojom bi optuženi dokazao svoju tvrdnju pa na taj način takvo postupanje i opravdao.

109. Dakle, iz činjeničnog utvrđenja, proizilazi da je optuženi u septembru 2018. godine postupajući kao pomoćnik načelnika za civilno-vojnu saradnju u Oružanim snagama BiH, te time u svojstvu službenog lica u institucijama BiH, u namjeri pribavljanja protivpravne imovinske koristi prekoračio svoja ovlaštenja, pribavio sebi imovinsku korist u iznosu od 300 KM i 150 Eura, pri tome oštetiš Almedina Subašića za taj iznos. Na ovaj način optuženi je ostvario sva bitna obilježja krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 220. stav 1. KZ BiH

110. Krivično djelo optuženi je počinio sa umišljajem, a što je Sud utvrdio iz izvedenih dokaza. Naime, optuženi je, na prethodno utvrđen način, svjesno i voljno tražio novac kao naknadu za najam i korištenje zemljišta, iako je znao da on nije ovlašten da odobri korištenje vojnog zemljišta niti da je ovlašten da ga naplaćuje. Naime, činjenica da optuženi postupa bez znanja i ovlaštenja sebi nadređenog ili bilo koga iz sektora za odnose sa civilima, kojim je zadužen, upućuje na nedvojben zaključak da je optuženi svjestan da poduzima radnju koja mu nije dozvoljena. Činjenica da optuženi poduzima radnje opisane u izreci presude samoinicijativno i u tajnosti upućuje na zaključak da je

---

²¹ Iskaz od 09.02.2021. godine

bio potpuno svjestan da tražeći novac od Almedina Subašića prekoračuje svoja ovlaštenja i da je njegova namjera bila da na nedozvoljen način pribavi sebi korist.

111. Nadalje Sud je imao u vidu i činjenicu da, u okviru radnih zadataka, optuženi je obavezno prisustvovao sedmičnim brifinzima i sastancima sa komandantom kada se, između ostalog, diskutovalo o problemu korištenja vojnog zemljišta od strane civila, pa je samim tim bio upućen i znao je da je, Ministarstvo odbrane BiH kao krovna institucija Oružanih snaga, jedina nadležna za rješenje tog pravnog pitanja.

Odluka o kazni

112. Prilikom odlučivanja o vrsti i visini kazne za optuženog, Sud je imao u vidu svrhu kažnjavanja, okvir propisane kazne za krivično djelo, ali i sve okolnosti koje mogu biti od uticaja da kazna bude veća ili manja, a naročito stepen krivične odgovornosti optuženog, pobude iz kojih je krivično djelo činjeno, jačinu ugrožavanja ili povrede zaštićenog dobra, težinu nastupjelih posljedica, okolnosti pod kojima je djelo učinjeno, raniji život učinioca, kao i lične porodične prilike učinioca, te držanje učinioca poslije učinjenog krivičnog djela.

113. Za krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 220. stav 1. Zakon je kao minimalnu, propisao kaznu zatvora u trajanju od 6 mjeseci do 5 godina.

114. Imajući u vidu krivično djelo koje je počinio optuženi, Sud zaključuje da ono za društvo koje želi biti pravna država spada među najopasnija krivična djela i negira jednu od temeljnih vrijednosti civiliziranog društva - jednakost građana. Sud je prilikom utvrđivanja kazne za optuženog, kao otežavajuću okolnost cijenio upornost u izvršenju krivičnog djela. Naime kada je uvidio da je prvi put ostvario svoja očekivanja i dobio novac u iznosu od 300 KM, optuženi traži još pa kada kada i to dobije traži još kada mu je oštećeni Subašić rekao da nema više para, onda je tražio ono što je znao da ne može reći da nema jer su na zemljištu Subašići držali stado ovaca.

115. Zaključak je Suda da je izvršenjem ovog krivičnog djela, osim materijalne štete prouzrokovane Almedinu Subašiću, nastala i dalekosežnija štetna posljedica sa aspekta ugrožavanja povjerenja javnosti u državne institucije i njihove službenike. Naime, optuženi je postupanjem na ovaj način, nanio veliku štetu Oružanim snagama BiH kao državnoj instituciji na način da je odaslana ružna poruka javnosti kojom se utiče na ugrožavanje ugleda pripadnika Oružanih snaga koji imaju obavezu da štite moralne norme našeg društva kao i da garantuju sigurnost ljudi i imovine.

116. Od olakšavajućih okolnosti na strani optuženog Sud cijenio njegovu ličnost odnosno činjenicu da je porodičan, da doprinosi izdržavanju porodice kao i da vodi brigu o vaspitanju djece. U prilog tome govori i činjenica da je optuženi, kao višestruko nagrađivani sportista, u kom pravcu je usmjerio i svoju djecu.

117. Ocjenom svih utvrđenih okolnosti Sud je optuženom izrekao kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci, koja kazna je u granicama propisane zakonom, u uvjerenju da će se sa ovom vrstom i visinom krivičnopravne sankcije dovoljno uticati na optuženog da više ne čini krivična djela, kao i da će se sa ovakvom kaznom uticati i na druge da ne vrše krivična djela.

Odluka o oduzimanju predmeta, troškovima krivičnog postupka i imovinskopravnom zahtjevu

118. Sud je na osnovu člana 69. stav 1. tačka d) KZ BiH, a u vezi sa članom 74. KZ BiH, optuženom izrekao mjeru sigurnosti oduzimanja predmeta i to: mobilni telefon marke „HTC“ bijelo-crne boje sa pripadajućom SIM kartom, obzirom da je navedeni mobilni aparat bio upotrijebljen za učinjenje krivičnog djela.

119. Imajući u vidu da je u toku postupka utvrđeno da je optuženi optuženi suspendovan sa dužnosti pukovnika Oružanih snaga, da živi u zajedničkom domaćinstvu sa suprugom i dvoje djece, od koji je supruga nezaposlena i prijavljena na birou, dok je sin učenik srednje škole, te da optuženi Mićivoda ne ostvaruje prihode po drugim osnovima, Sud je optuženog oslobodio obaveze plaćanja troškova krivičnog postupka skladu sa članom 188. stav 4. ZKP BiH, smatrajući da bi suprotnom odlukom bilo dovedeno u pitanje izdržavanje optuženog kao i lica koje je on dužan da izdržava.

120. Na osnovu člana 198. stav 2. ZKP BiH, Sud je optuženog obavezao da oštećenom Almedinu Subašiću na ime postavljenog imovinsko-pravnog zahtjeva naknadi materijalnu štetu i to iznos od 300 KM i 150 EUR-a, u protivvrijednosti u konvertibilnim markama prema srednjem kursu Centralne banke BiH (CBBH) važećem na dan uplate.

ZAPISNIČAR

Asmira Šuvalija Martinčević

SUDIJA

Džemila Begović

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude dozvoljena je žalba Apelacionom vijeću ovog Suda u roku od 15 dana od dana prijema iste.